"TEK TİP"E ASLA GİRMEYECEĞİZ

Bir gün herhangi bir uğrakta, mesela bir zindanda
Çıkabilirler karşına
Silahsızım demeyeceksin ama,
Varsın elinde çeliğin dehşeti olmasın
Yüreğin Var Ya…

Bugüne kadar zindanlarda yaşanan saldırılar karşısında tutsakların duruşları birçok kez ispatladı ki, içimizde yanan tutkulu bir yaşam ateşidir. Yaşamın her ayrıntısında devrim vardır.

Türkiye ve Kürdistan toprakları, zindanları bu uğurda toprağa düşenlerin kanlarıyla sulandı. İşte bu yüzden bu toprakların her karışında inanç var, umut var. Biz varız. Mücadelemiz her yerde.

Kanla boğmaya çalıştıkları devrim, yaşamın her alanında karşılarına dikilmiştir. Ve düşman her defasında bu gerçeğin karşısında diz çökmek zorunda kalmıştır.

Bu kez de öyle olacak. Devrimci tutsaklar teslim alınamayacak. Ne tek tip elbise, ne işkence, ne de katliam. Devrimci tutsaklar asla teslim alınamayacak, asla boyun eğmeyecek. "Tek tip"e asla girmeyeceğiz!

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

16 - 30 Ağustos 2017 / S 031 / 1 TL

Dünyanın dört bir yanı haksız yağma savaşlarının ateşiyle kavruluyor. Ülkeler yerle bir ediliyor. Milyonlarca insan öldürüldü, öldürülmeye devam ediyor. Organ mafyaları, insan kaçakçıları, köle tacirleri tüm yerküreyi karanlık çağlara döndürme yarışında. Tüm ülkeler tepeden tırnağa silahlı.

Başlı başına bu durum bile küresel bir devrimci durumun, küresel bir iç savaşın ifadesinden başka bir şey değil! Yıkım savaşları ile devrimler aynı maddi zeminden beslenirler. Dünyamızı devrimlerin eşiğine getiren kapitalist ilişkiler ağı, emperyalist-kapitalist sistemin evrimi, aynı zamanda büyük yıkım savaşlarının da eşiğine getiriyor. Yıkım, dehşet, acı ve göz yaşı, aynı zamanda isyan, ayaklanma ve devrim dinamikleriyle iç içe geçiyor. Kapitalizm tüm yer küreyi kaosa, yıkımlara sürüklüyor. Emekçi milyonlar bu çukurdan bir devrimle çıkmanın yollarını arıyor.

Böyle bir ortamda ABD emperyalizminin başını çektiği katiller sürüsü Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin kendini korumak için silah geliştirmesini "dünya barışı için tehdit" olarak lanse ediyor!

Sanki hemen sınırın öte yanına, kapitalist Güney Kore'ye THAAD füze kalkanını kendisi kurmamış gibi, orada 37 bin kişilik bir ordusu yokmuş gibi, Japonya'da Okinawa deniz üssünde birlikleri yokmuş gibi, Guam Adasında nükleer silahlarla donanmış B1'lerin konuşlandığı askeri üssü yokmuş gibi, uçak gemileriyle dolu Pasifik donanmasını Kore'nin burnunun dibine kendisi sokmamış gibi... bu emperyalist devlet KDHC'yi kışkırtıcı olmakla suçluyor!

Hakikatin bu kadar ters yüz edilmesine az rastlanır!

Sosyalist Kore bir caydırıcı güç olma hakkına sahiptir. Kendine yönelen askeri tehditleri boşa çıkarabilmek için nükleer silahlar da dahil olmak üzere silah geliştirme hakkı vardır. Sosyalist ülkeler açısından tüm doğa ve insanlığa karşıt bir silahın kullanılabilirliği ayrı bir tartışmadır. Ama dizginsiz emperyalist saldırganlık sözkonusu olduğunda ancak güçlü bir ordu ve gerçekten yıkıcı silahların caydırıcı gücü tehlikeleri savuşturmaya yardım edebilir.

KDHC, bu perspektifle yarım asrı aşkın süredir güçlü bir silahlı kuvvetlere ihtiyaç duymakta. 1950-53 Kore Savaşı resmen bitmiş değil. Sadece bir ateşkes var ortada. Bir barış antlaşması yapılmadı aradan geçen 60 küsur yıl boyunca. Böyle bir ortamda sosyalist Kore'yi savunma silahlarını geliştirmekten kim alıkoyabilir? Emperyalist saldırganlık karşısında nükleer silah ve uzun menzilli füze geliştirdiği için kim suçlayabilir?

....Devamı 11. Sayfada

Devrim

>>Editör...

OLDU BİR HATA, OLMAZ BİR DAHA!

Bağımlılık ilişkilerinin abc'sidir: Son tahlilde efendi uşağa boyun eğdirir. Güncel siyasetin boşluklarında sınırlı hareket alalında gezinip duran bağımlı ülke siyasetçilerinin tavırlarını "emperyalizme kafa tutmak/bağımsızlaşmak" olarak okuyup bunun üzerinden değerlendirmelere dalan aklı evvellere bu gerçeği tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kalıyoruz. Çünkü emperyalist ülke-bağımlı ülke ilişkileri alanına indiğimizde, bilgiçlik havasından geçilmeyen liberal takımının, ki bunların arasında "sosyalist" geçinenler de var, en çok unuttukları ya da es geçtikleri basit gerçek bu.

3

Patlayıcı Toplumsal Durum Süreklidir — C.Dağlı 2

Aynı Yavan Lapa — Umut Çakır 4

Özgürlüğün Şafağı Söküyor — Özgür Güven 5

Fırtınaya Doğru — Ali Varol Günal 8

CHP Aynasında Ortalama Solun Hali — İ.Cevat Çetiner 9

PATLAYICI TOPLUMSAL DURUM SÜREKLİDİR

BAŞYAZI

C. Dağlı

Toplumsal yaşamın günlük akışı içinde, küçük bir olayın, tüm toplumu sarsan büyük olaylara dönüştüğüne çok sık tanık oluyoruz. Başka yer ve zamanda sıradan sayılan bir çok olay, içinde bulunduğumuz devrimci ortam nedeniyle, önemli devrimci sonuçlar yaratan tarihsel olaylara yol açabiliyor. Biz de, olayların bu oluşumu ve gelişimi çok çarpıcı.

Olayların yoğunluğu, yinelenmesi ve genelliği, patlayıcı toplumsal durumun dışa vurumu, eylemlerle açığa çıkmasıdır. Süreklilik gösteren olaylar dizisine yolaçan patlayıcı toplumsal durum, sanıldığı gibi bugün ortaya çıkmış değildir; varlığını uzun zamandır koruyor. Her an patlamaya hazır toplumsal durum, nesnel ekonomik ve toplumsal gelişme tarafından, sosyo-politik çelişkilerin keskinleşmesi ve sert sınıf savaşınca hazırlandı.

Kapitalizm yalnızca siyasal baskı, katliam, savaş vb. vs. yolla emekçileri öldürmüyor; bu toplumsal düzen, kendiliğinden de, ekonomik işleyiş ile de emekçileri öldürüyor. İşsizlik, iş kazaları (cinayetleri), yoksulluk, artan sefalet, önlenebilir hastalıklar, ölümler vb. Kar, daha fazla karı hedefleyen kapitalist sistemin, emekçilere uygun gördüğü koşullar işte bunlardır. Sermaye büyüdükçe, emekçiler tükenir; kurur, sararıp solar. Varolan toplumsal koşullar, emekçi kitlelerde sömürü düzenine karşı oluşan hoşnutsuzluk, kızgınlık ve öfkenin esas kaynağıdır. Üstelik bu olgular geçici değil, süreklidir. Patlayıcı toplumsal durum bu olgulardan doğar ve toplumu alt üst eden eylemlere yol açar.

Eylemler anlık, geçici değil, süreklidir. 31 Mayıs 2013'te genel bir ayaklanmaya dönüşerek yüksek biçimine dönüştü. Köhnemiş kapitalist toplum düzeninin varlığını sürdürmesi, sınıf savaşının en yüksek biçimine çıkmasını sağlayan zemindir. Emeğin sermayeye artan bağımlılığı, emekçi kitlelerin yaşam koşullarının kabul edilemez ve dayanılamaz durumu, düşünsel ve toplumsal çöküntünün iyice boyutlanması toplumsal ilişkilerin yozlaşması, toplumsal durumu her an patlamaya hazır hale getirmiştir.

Gezi, 6-8 Ekim patlamaya hazır toplumsal durumu ayaklanmaya çevirdiğinde, bu sadece o anlık bir gelişme değil, koşulları tarihsel olarak hazırlanmış bir gelişme olarak kendini gösterdi. Bugüne dek süren ayaklanmalara yolaçan olgular yalnızca nesnel toplumsal değildir; uzun yıllara yayılan proletaryanın devrimci sınıf savaşı, Kürt halkının ulusal baskıya karşı yıllardır süren özgürlük mücadelesi, kadınların, kadınların kurtuluşu hedefiyle eski topluma karşı eksilmeyen başkaldırıları, devrimci gençliğin yarım yüzyıllık devrimci kavgası ve diğer halk kitlelerinin sert mücadelesi tarafından hazırlandı. Bu bağlamda söylemek gerekirse, ayaklanmacılar kendilerini yalnızca o anın bir parçası olarak değil, tarihin de bir parçası olarak hissettiler.

Gezi'nin adı ne zaman geçse bundan övünç duyanlar, Ekim'le gurur duyanlar, hatta kendileriyle ilinti kuranlar devrimci mücadele biçimini daha da güçlendirmek yerine, burjuvaziyle, devletle "yeni" bir sözleşme peşinde koşuyorlarsa, kendi söyledikleriyle çelişkili ve tutarsız bir duruma düşüyorlar. Bu, ayaklanmaların senelerce süren devrimci savaşımın bir ürünü olduğunu yadsımaktadır. Bu, Haziran'ın ve Ekim'in devrimci içeriğini hiç anlamamaktır.

Bu topraklarda patlayıcı toplumsal durum uzun zamandır var. Asıl sorun, patlayıcı koşulları devrime dönüştürecek bir konumda olmaktır. Bunu yaparak ya da daha doğrusu bu harekete öncülük edecek bir konuma gelerek, emekçi kitlelerin yeni bir gelecek umuduna yanıt vermiş oluruz. Emekçilerin politik öncüsü gerçek anlamda devrimci bir konumdaysa, yeni bir gelecek umuduna yanıt verilebilir.

Devrimci kitleler sürekli eylem içinde. Eylemler, deneylerin de gösterdiği gibi, hep aynı düzeyde değil, çeşitli düzeylerde gerçekleşebiliyor. Kitleler, günlük bir eylemden, ayaklanmaya, varan yoğun ve yaygın eylemler dizisiyle istemlerini ortaya koyuyorlar. Devrimci eylemlerin amacı, bazı iyileştirmelerle düzene bağlanmak değil, eylemleri toplumsal devrime kadar vardırarak, kendine yeni bir gelecek çizmektir. Diğer bir deyişle, emekçi kitleler kapitalist toplum düzenine karşı verilen her devrimci kavgada, yeni bir gelecek görüyorlar. Devrimci komünist partinin görevi, devrimci kavgayı ve umudu büyütmektir.

Devrimci kavga, verildiği yerdeki emekçilerin yeni bir gelecek özlemine yanıt vermekle kalmaz, diğer ülkelerdeki emekçilerinde kurtuluşları için, cesaret verir. Her ülkedeki proletaryanın mücadelesine itiş verir. Çünkü işçi sınıfının burjuvaziye karış mücadelesi, ulusal değil, toplumsal bir mücadeledir, eşdeyişiyle evrensel bir mücadeledir.

Bu bakış açısıyla bakıldığında, verdiğimiz devrimci kavganın uluslararası önemi, daha iyi anlaşılır. Dolayısıyla emekçi kitlelerin toplumsal kurtuluş mücadelesine öncülük eden gerçek komünist partinin devrimci konumda olmasının uluslararası bir önemi vardır.

Proletaryanın uluslararası deneyimleri; komünist partilerin devrimci konum ve savaşımlarının uluslararası alanda nasıl bir etki yarattığını ortaya çıkarmıştır. Proletaryanın dünyayı değiştirme savaşımı tarihseldir; bu savaşımda emekçi sınıf, tarihsel bir sınıf olarak hareket eder; yeni bir gelecek kavgasında önder bir rol oynayan içtenlikli devrimci proleter partinin üstlendiği görev tarihsel bir görevdir. Devrimci militanlar, bu bilinçle atılırlar kavgaya.

Devrimci hareket artık büyük bir kitle gücünü harekete geçiriyor. Emekçi halk kitleleri, devrim kavgasında, düne göre, daha önemli bir rol oynuyorlar. Büyük kitlelere asıl önemini kazandıran bilinçli bir hedefe yönelmeleri, devrimci savaşım vermeleri ve örgütlü davranıştır. Bu durumda olan emekçilerin, proleter devrimci partiyi izlemeleri halinde, hareketlerini başarıya ulaştıracakları kesin. Emekçilerin deneyimleri, eğitici olarak göstermiştir ki, kitlelerin kendiliğinden hareketinin sınırları var. Emekçilerin kurtuluşu ise bu sınırların ötesindedir. Bilinçli ve örgütlü hareket etmeyi gerektirir. Uluslararası devrimci görevlerini, bu şekilde etkin olarak yerine getirebilirler.

Devrim, ezilen ve sömürülenlerin insanca ve özgür bir gelecek özlemlerini karşılayacak bir yığınsal güce sahiptir. Düşmanın hareket tarzına bakarak da anlayabiliriz, devrimin gücünün etkisini. Egemen sınıf, devleti durmadan güçlendirip, yetkinleştiriyor. Devlet, düşman sınıfların uzlaşmaz çelişkilerinin orta yerinde varlığını sürdürmenin yanında, emekçi halk kitlelerinin, isyan ve ayaklanmalarının etkisiyle davranıp militarist ve bürokratik yapısını iyice güçlendiriyor, şiddet üzerine şiddet uyguluyor. Burjuvazi, egemenliğini sürdürmek için baskının yeni yöntem ve araçlarına başvuracak ve böylece devleti son noktasına dek yetkinleştirecektir. Ta ki biz onu yıkana kadar.

Kapitalizmden komünizme geçişi gerçekleştirecek olan toplumsal devrim, ezilen ve sömürülenlerin eylemlerinden doğar; diğer bir ifadeyle, devrim kitle eylemlerinin en ileri, en yüksek noktasına dek götürülmesidir. Günün devrimci görevi tam da budur.

Dersim'den Amed'e Yeşil Alanlar Yanıyor

Devlet, Kürdistan'da olan savaşımını sadece Kürt halkı üzerinde sürdürmüyor. Bölgede "insana ait" ne varsa yok etme konusunda hiçbir sınır tanımıyor. Uzun yıllardır kullandığı yöntemlerden biri de ormanlık, ağaçlık alanları ateşe vererek yok etmek.

"Terörle mücadele", "Teröristlerin barınma alanlarını yok etme" bahaneleriyle yıllardır ormanları, dağları, ekili arazileri yok eden devlet, bugün yine askeri operasyonlar bahanesiyle Kürdistan'ın dört bir yanını ateşe veriyor.

Başta Dersim olmak üzere bir çok kentte askerler ormanlık alanları yakmaya devam ediyor. Uzun süredir Dersim'de Peri Vadisi ve civar bölgelerinde süren orman yangınları merkez köylere ve ilçelere de sıçradı. Merkez Sarıtaş köyündeki ormanlık alanlar askerler tarafından ateşe verildi. Ardından, Nazimiye Deste'de, Pülümür Dereboyu köyleri ve Xozat Aliboğazı'ndaki ormanlık alanlara da karakol ve helikopterden ateş edilerek yangın çıkarıldı. Zağge köyünde de gece jandarma karakolundan atış talimi yapıldı. Karakoldan ormanlık alan hedef alınarak bombardımana tutuldu; kısa süre sonra da ormanda yangın başladı. Ormanda çıkan yangına müdahale etmek isteyen köylüler, askerler tarafından "Vur emri var" denilerek engellendi. Dersim'deki orman yangınlarının sebebinin insanları zorla sürmek ve maden sahaları açmak olduğu söylentisi var.

Amed'de de Silvan ve Hazro ilçeleri arasında bulunan Üç Basamak köyünde yasak ilan edilmemesine karşı yaşanan çatışmalar sonucu dağlar ateşe verildi. Atılan bombalar sonucu çıkan yangın halen devam ederken, köylülerin yangına müdahale etmesine de askerler tarafından izin verilmiyor.

Şırnak'ın dağları da top atışları sonucu yakılmaya devam ediliyor. 10 Ağustos günü sabah saatlerinde top atışı sonucu Dera Dağı'nda büyük yangın çıkarken akşam saatlerinde de Gabar Dağı'nın birçok noktasına yapılan top atışları sonrası büyük yangın çıktı, yüzlerce ağaç küle döndü.

Cizre kent merkezinde net bir şekilde görülen yangın dağın geniş alanlarını kaplamış durumda. Yine başta Gabar Dağı olmak üzere Dera, Çirav ve Cudi dağlarında günlerdir başlayan yangının genişleyerek devam ettiği öğrenildi.

Şırnak Orman İşletme Müdürlüğü yetkilileri ise, top atışlarından dolayı çıkan orman yangınlarına ilişkin "Sadece yerleşim yerlerine yakınlaşan yangınlara müdahale kabiliyetimiz var" diyor…

Dersim'de ve Kürdistan'ın birçok yerinde ormanların yakılması 11 Ağustos günü İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısıyla protesto edildi.

DEDEF adına Munzur Koruma Kurulu, KARDEF adına Peri Suyu Koruma Platformu, Doğu ve Güneydoğu Dernekleri Platformu, Munzur Çevre Derneği, PSAKD, Demokratik Alevi Dernekleri, Demokratik Yöre Dernekleri Koordinasyonu, Dersim Araştırmalar Merkezi, HDK Ekoloji Meclisi, Yeşil Öfke Ekoloji Meclisi, Senoz Vadisi Koruma Platformu ve KAYDER Dersim'de "terör" bahanesiyle yakılan ormanların protesto edip, insansızlaştırma politikasına izin vermeyeceklerini vurguladılar.

"Dersim Dört Dağ İçinde Dört Dağ Ateş İçinde" pankartının

açıldığı basın toplantısında Dersim, Cudi ve Gabar'da süren orman yangınları ile ilgili yeni bilgiler aktarıldı. Açıklamada, "Pülümür ilçesinde bulunan Meçi, Rabat Deresi karşısındaki Mezra köyü, Uzun Evler Mahallesi ve Kaymaz Tepe, Dere Boyu köyü civarı, Hozat'ın Boytaş Mevkii ve Ali Boğazı bölgeleri, Nazimiye ilçesinde ve merkeze bağlı Sarıtaş, Doğantaş mevkileri… Ayrıca Cudi ve Gabar da 7 Ağustos'tan beri yanıyor" denilerek halkın yangınları söndürmesine de engel olunduğu söylendi.

Açıklamanın ardından imzacı kurumlar söz alarak orman yakmanın insansızlaştırma politikasının bir yansıması olduğunu vurguladılar; bu politikaya ve orman yangınlarına karşı birleşik mücadele gerektiğini belirttiler.

"Polise Nasıl Güveneceğiz"

2 genç kadın tacize uğrayınca, mağdur duruma düşen her insanın yaptığını yaptı ve polise gitti… Buraya kadar her şey normal. Saldırıya uğrarsanız, taciz-tecavüze uğrarsanız, şiddet görürseniz, hırsızlıkla karşılaşırsanız sıradan her insanın yaptığı gibi, ilk olarak toplumun huzuru ve asayişi sağlamakla görevli olan polise başvurursunuz. Ama artık tuz da kokmuşsa…

İzmir'de, 19 ve 22 yaşındaki iki kadın, motosikletli şahısların tacizine uğradıktan sonra yardım istedikleri polisler tarafından darp edildi!

Kadına düşman olan ve "susturulacak ilk kesim" olarak gören bu sistemde tek çıkış yolumuz örgütlenmek ve mücadele etmekten geçiyor.

Kadını "hiç" olarak görenlere, LMK'nın çizimiyle cevap veriyor, 2 yıl önce katledilen Ekin Wan'ı bir kez daha selamlıyoruz.

Politik insanlar, sosyalistler, öğrenciler, eylem yapanlar, greve çıkanlar, hakkını arayanlar, devleti-i ali'ye başkaldıranlar, polisin dostları olmadığını, halkın değil devletin ve sermayenin haklarını koruduğunu tecrübe ederek öğrenirler.

Ancak yaşamını "sıradan" sürdüren, düzenin bu şekilde sürmesinden rahatsızlık duymayan insanlar, burjuva hukukun, burjuva adaletin ve burjuva güvenliğin kendileri için var olduğuna inanır, sıra kendilerine gelmediği müddetçe.

Burjuva sistemin pek çok aygıtının çürümüşlüğü çoğunluk tarafından görülmesine rağmen, "güvenlik", "adalet" gibi konularda mahkemelerin, polisin kapısı çalınıyor ister istemez. Tecavüze uğrayıp karakola giden kadınların tecavüze uğradığı, eşinin şiddetinden kaçıp karakola sığınan kadınların dayak yediği veya evine gönderildiği, çeşitli gerekçelerle karakollara giden kadınların taciz edilmesi yahut hırsızlıkla karşılaşmaları uzun süredir tanık olduğumuz olaylar. Mahkeme-yargı-adliye süreçlerini ise kadın cinayetleri ya da tecavüz davalarından zaten biliyoruz.

Yaşanan bu son olay da şaşırtıcı gelmemeli. Kürdistan'da çıplak teşhir ettikleri kadınların kanı ellerinde olan polislerin, tacize uğradıkları için kendilerine sığınan 2 genç kadına "Size bu kılıkla az bile yapmışlar" diye hakaret edip yerlerde tekmelemeleri beklenmeyecek bir durum değil. Sermaye devletinin bekasını korumak uğruna halkına yabancılaşan, onu "düşman" olarak gören güvenlik güçleri, elbette "ikinci cins" kadını da iki kat düşman, "ezilmesi gereken" bir düşman olarak görecektir.

"Şu saatten sonra nasıl güvenebilirim polislere, insanlara?" diyor genç kadınlardan biri. İnsanların, halkın güvenmesi gereken bu noktadan sonra sadece kendi örgütlü gücü olacaktır.

Editör

OLDU BİR HATA, OLMAZ BİR DAHA!

Baş Tarafı 1. sayfada...

"Avrasyacılık" şarlatanlığı böyle bir şeydir. Dinci-faşist iktidara açıktan yaranma cesaretini gösteremeyenlerin gizli kapaklı yaranma ve mesaj yollama yönteminin şimdiki geçer adı "Avrasyacılık"tır. Bu kavramın "mucit"leri şimdi dinci-faşist iktidarın sularında kulaç atıyor olsalar da liberal/sosyalist geçinen kimi kesimler için ne gam.

Oysa bu görüşler, her önemli gelişme tarafından çürütülüyor. Almanya-Türkiye arasındaki gerilim ve ilişkilerin vardığı boyut bunun son örneği oldu. Almanya, "efendi" bir emperyalist devlet olarak, bir süredir kendisine efelenen dinci-faşist iktidar yönetimindeki Türkiye'ye boyun eğdirmeye başladı.

Ne zaman? Ekonomik alandaki çıkarlara dokunmadığı sürece, emperyalist devlet, bağımlı ülkenin kimi işe yaramaz çıkışlarını tolere edebilir ve ediyor da. Bunu hem ABD-Türkiye; AB-Türkiye ilişkilerinde hem de başka emperyalist devlet-bağımlı ülke ilişkilerinde görebiliyoruz. Tolerasyonun sınırları, ciddi ekonomik ya da hayati askeri çıkarlardır.

Bir süredir, içerdeki dinci-faşist tabanı motive etmek için Almanya'ya -öteki Avrupalı emperyalistleri bir tarafa bırakıyoruz- çıkışlar yapan dinci-faşist iktidar ve onun başındaki adam, nerede durması gerektiğini bilmeyince olanlar oldu. Altıyüz küsur Alman firmasının ismini soruşturulmak üzere Almanya'ya bildirince Almanya, "mülkiyet hakkı"nı ve bu hakkın Türkiye'de bir süredir "kayyım" yöntemiyle keyfe-kader durumda olduğunu hatırladı.

Dinci-faşist iktidar ve onun başındaki adam, günah işledikleri yerde çarpılacaklardı. Dinci-faşist kitleyi motive edeyim derken mülkiyet hakkıyla ilgili şu altın kuralı unutuvermişlerdi:

"*Resmi İngiliz Kilisesi, 39 kuralın 38'ine yapılan saldırıyı, gelirinin 1/39'una yapılan saldırıdan daha kolay bağışlar. Bu gün bizzat tanrıtanımazlık, mevcut mülkiyet ilişkilerinin eleştirisi ile karşılaştırılırsa culpa levis'tir (küçük günah).*" (Marx)

Emperyalist devletlerin, tekellerin ekonomik çıkarlarına dokunmaya kalkışmak, Alman Şansölyesi Merkel'i küçük düşürecek davranışlarda bulunmaya benzemez. Cahil cesareti çoğu kez başa beladır. Dinci-faşist iktidarın başındaki adam, mülkiyet ilişkileri alanına girmenin emperyalist efendilerinde nasıl bir öfkeye yol açacağını bilecek bilgi ve birikimden yoksundu.

Almanya, sabrının taştığını açıkladı ve yaptırımlara başvuracağını ilan etti. Bu bile, dinci-faşist iktidarın nedamet beyanlarına yetti. Soruşturulmak istenen şirketler listesi anında geri çekildi. Listenin "iletişim kazası sonucu" verildiği gibi komik bir gerekçe uyduruldu. İktidarın Bekir'i, Türkçe meali, "olmuş bi eşeklik hoşgörün" anlamına gelen şu açıklamayı yaptı:

"Maalesef sorumluluk makamında bir boşluktan kaynaklanan bir durum. Almanya veya İnterpol aracılığı ile diğer ülkelere yansıtılmasında bir sorumsuzluk, bir anlık bir boşluk diyelim. Bununla ilgili düzeltmeler, düzenlemeler yapıldı. Bir daha böyle bir hata asla ve asla söz konusu olmayacaktır."

Ama bu nedamet bildirimi emperyalist efendilere yetmezdi. Bu sefer üç "ağır top", Başbakan Binali Yıldırım, Avrupa Birliği Bakanı Ömer Çelik ve Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekci Alman şirket yöneticileri önünde nedamet getirmek için sıraya girdi. İşte o nedamet beyanlarından bir demet:

Başbakan Yıldırım, "*Sizin, yaşanan gelişmelerden dolayı herhangi bir zarar görmemeniz, bu gerilimin bir parçası olmamanız bizim açımızdan çok önemli. Çok açık söylüyorum, biz sizi Alman şirketi olarak görmüyoruz. Biz sizi bu ülkenin şirketi olarak görüyoruz*"

Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi, "*Sorumluluk makamında bir boşluktan kaynaklanan bir durum bir daha böyle bir hata asla olmayacak.*" Diğer Bakan'ların açıklamalarını aktarmaya gerek yok. Noktayı, Alman şirketlerinin yatırımlarını takip etmekle görevli olduğunu iddia eden ve Alman şirketleri adına konuşan bir avukat koyuyor. Şöyle: "*Endişelerimizin Türkiye Cumhuriyeti tarafından kabul gördüğünü, bunların giderilmesi yönünde çalışmalar yapmak konusunda çok istekli olduklarını gördük... Şimdi gördüğümüz kadarıyla hükümetimiz de bu işin ciddiyetini görmüş... Bütün söylediklerimizi not aldılar.*" Bir avukat konuşuyor ve başbakan not alıyor. Başka söze gerek var mı?

Peki, ya sonuç? Boğayı her zaman kuyruğundan değil, boynuzlarından tutmayı ilke edinmiş Alman emperyalistleri lafa kanacak değiller ya. Alman hükümeti, dinci-faşist iktidarın boynunu büken mengeneyi sıkıştırmaya devam ediyor.

"Tek Tip Elbiseyi Giymeyeceğiz, Parçalayacağız!"

Devletin zindanlardaki tek tip elbise dayatmasına karşı Kandıra Zindanında bulunan devrimci tutsaklar, tek tip elbise uygulamasını kabul etmeyeceklerini bir mesajla kamuoyuna duyurdular. Devrimci tutsakların bize ulaşan mesajını yayınlıyoruz:

"Emekçilere ve Halklarımıza;

Siyasi iktidar ve arkasındaki sermaye güçleri, devrimci tutsaklara karşı yeni bir saldırı başlatıyor. Bu saldırının adı, tek tip elbisedir.

Saldırı, devrimci tutsaklarla sınırlı değildir. Emekçilere ve halklara yönelik genel saldırının bir parçasıdır. Sömürücülerin tüm toplumu kendi görünümünde şekillendirmesinin bariz bir örneğidir.

Amaç çok açıktır. Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin gelişimini engellemek.

Fakat bu saldırı dalgası da öncekiler gibi sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Siyasi iktidara sahip olanlar, tek tip elbise saldırısıyla hiçbir sonuç alamazlar.

Nasıl ki, 12 Eylül'de tek tip elbiseyi parçalayıp attıysak, bu defa da öyle davranacağız!

Kandıra Zindanı'ndaki devrimci tutsaklar olarak, halklarımıza duyuruyoruz ki, tek tip elbise saldırısına karşı sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Tek Tip Elbiseyi Giymeyeceğiz, Parçalayıp Atacağız!

Kahrolsun Baskı ve Sömürü Düzeni!

Bimre Faşîzm Bijî Têkoşîn!

Yaşasın Halkların Ortak Mücadelesi!

Kandıra F Tipi Zindanından
PKK – TKEP/L – TKP/ML – DKP
Davası Tutsakları"

Tarsus Zindanında Açlık Grevi

Mersin Tarsus cezaevi, Elazığ zindanından yapılan sürgünlerle beraber kötü uygulamalarıyla adını duyurdu.

Geçtiğimiz günlerde Elazığ kadın kapalı cezaevinden sürgün edilen kadın tutsaklara çıplak arama dayatması ve işkencelerle gündeme gelen Tarsus T Tipi Kapalı Cezaevi'nde kadın tutsaklar, koşulların iyileştirilmesi için açlık grevine başladı.

7 Ağustos Pazartesi gününden itibaren 5'er günlük dönüşümlü açlık grevine başlayan 52 kadın tutsağın talepleri: Açık görüşte paravanların kaldırılması, Kapalı görüşlerde telefonlara şifre girilme zorunluluğunun kaldırılması ve revire çıkışların sağlanması. Kadın tutsaklar, talepleri kabul edilmezse eylemi süresiz dönüşümsüz açlık grevine çevireceklerini söylüyorlar.

27 Temmuz günü Elazığ zindanından Tarsus'a sürgün edilen muhabirimiz Lütfiye Burcu Kara da sürgün sırasında bir sorunla karşılaşmasa da, cezaevine getirildikten sonra defter ve mektuplarına el konularak kendisine verilmedi. Kitaplarının bir kısmı ve Mücadele Birliği gazetesi son sayıları da "incelenmek üzere" emniyete gönderildi ve kendisine teslim edilmedi.

Devrimci tutsaklara saldırı tehditlerinin havada uçuştuğu, tek tip kıyafetlerle tehdit edildiği, her tür hak gasbı, işkence, onursuz arama, kameralar vb. saldırılarıyla karşı karşıya bırakılan tutsaklar, hiç bir koşulda yalnız kalmayacaktır. Ne baskı ve tehditleriniz, ne saldırılarınız devrimci tutsakları telim almaya yetecek, sokaklardaki kalkışmayı engelleyecektir

Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük

Nuriye ve Semih İçin Destek Açlık Grevi

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça için sokaklarda olduğu kadar zindanlarda da destek eylemleri devam ediyor.

Tekirdağ zindanında bulunan Yazı İşleri Müdürümüz Sami Tunca da Nuriye ve Semih'e destek için 3 günlük açlık grevi yaptığını bildirdi.

Açlık grevinde kritik bir aşamada olduklarını ve her geçen günün onları ölüm sınırına getirdiğini söyleyen Sami Tunca, "*Faşizmin bu kadar pervasızlaştığı bir süreçte, belki onlarla yan yana olamasak da desteğimi bu şekilde göstermek istedim*" dedi.

Sami Tunca, Açlık grevini 4 Ağustos'ta sona erdirdi.

Zırhlı Araçlar Çocuk Katletmeye Devam Ediyor

1 Ağustos günü öğle saatlerinde, sokakta kaykayı ile oynarken polis tarafından akreple ezilerek öldürülen ve Kobaneli olduğu öğrenilen Raşid Oso, ailesine haber vermeden polis tarafından kaçırılarak hastaneye götürüldü. Hastanede yaşamını kaybetti.

Okmeydanı halkı, devrimci kurumlarla birlikte aynı gün Sağlık Ocağı önünde "Çocuklar Yaşasın! Mahallemizde Polis İstemiyoruz" pankartı açarak toplandı. Polisin Okmeydanı halkına saldırısı gecikmedi. Gaz bombaları ve plastik mermilerle saldıran polis, bir kişiyi başından gaz kapsülü ile yaraladı. Ara sokaklara çekilen halk bir süre polisle çatışmayı sürdürürken pek çok yaralı olduğu öğrenildi.

Dersim'de Gerillalar Uğurlandı

Dersim Ovacık ilçesi Kızık kırsalında ölümsüzleşen Yılmaz Kes ölümsüzlüğe uğurlandı. 1 Ağustos günü Dersim/Ovacık'ta MKP/HKO gerillaları ile TC ordusu arasında yaşanan ve saatlerce süren çatışmada MKP/HKO gerillaları Yılmaz Kes, Mahir Özgül ve Sevda Serinyel ölümsüzleşmişti

Bugün saat 14.00 dolaylarında Yılmaz Kes'i uğurlamak için Dersim merkez cemevinde buluşan halk, yapılan törenin ve uzun bir vedalaşmanın ardından mezarlığa getirildi. Kes, 17'lerin yanına ağıtlarla defnedildi. Cansız bedenine yapılan işkenceler işlendi ağıtlara, "*Canlıyken korkuyorlardı senden, ölünden korkmuşlar işkence yapmışlar. İsmin gibi yılmadın savaştın, sen ölmedin yaşıyorsun*" denildi.

Ailenin ardından yoldaşlarının düzenlediği anma etkinliği yapıldı mezar başında ve MKP/HKO önder kadrolarından Yılmaz Kes, Mahir Özgül ve Sevda Serinyel uğurlandı.

Mahir Özgül köyünde, Sevda Serinyel de Bingöl'de son yolculuğuna uğurlandı.

ABD'de Faşist Eylemler

ABD'nin Virginia eyaleti Charlottesville şehrinde faşistler eylem yaptı. "Sağı birleştirin" sloganının hakim olduğu eylemde "beyaz ırkın üstünlüğü"nü savunan faşistler silahlarla ve meşalelerle katıldı.

Anti-faşistlerin de sokağa çıkmasıyla çatışmalar başladı. Anti-faşistlerin kortejin üzerine araç süren faşistler bir kişinin ölmesine ve çok sayıda kişinin de yaralanmasına sebep oldu.

2 gün süren faşist eylemlerde Virginia valisi olağanüstü hal ilan etti.

AYNI YAVAN LAPA

UMUT ÇAKIR

20 Temmuz'da HDP ve HDK bileşenleri "Ortak Mücadele Deklarasyonu" açıkladı. İçeriğine geçmeden önce, zamanlamasına dair bir kaç cümle etmek yerinde olur.

Deklarasyon, "sivil darbe"nin birinci yılında kamuoyuna açıklandı. Neden bir yıl beklendiğine dair herhangi bir açıklama yok, ya da herhangi bir özeleştiri. Bazen, farklı siyasi yönelimleri olan partilerin ortak bir mücadele programı çıkarmasının zaman aldığı bilinir. Ancak, halihazırda işleyen bir HDK bileşimi ve parti işleyişini tüm operasyonlara rağmen korumuş bir HDP'den söz ediyoruz. Böyle bir çağrı için tek bir toplantı yeterdi, önlerinde hiç bir engel yoktu. Buna rağmen, çok değerli bir yılın neden yitirildiğine dair bir açıklama yapmaya gerek duyulmamış. Durumun bir izahı var, onu da biz dile getirelim: Kılıçdaroğlu'nun yürüyüşü ile CHP, bir zamanlar HDP'nin doldurduğu kulvara girdi. Yani gücünü parlamento dışı eylemlerden alan bir düzen içi muhalefet kulvarı. Şimdilik CHP'nin bu misyonu ne kadar yerine getirebileceğini hesaba katmayalım, fakat Maltepe'de toplanan milyonlar parlamento dışı eyleme ilişkin emekçilerde açığa çıkan potansiyelin ciddiyetine, canlılığına ve kararlılığına dair şüphe bırakmadı. HDP, dayandığı misyonu, yani sokakların isyanını parlamenter hesaplaşma yoluna taşıma misyonunu yeniden kazanmayı artık erteleyemedi.

Denebilir ki, son bir yılda eşbaşkanlarını ve en yetkin yöneticilerini zindanlara kaptıran HDP, elbette yaralarını sarmak için zaman ihtiyaç duydu. Oysa, HDP'nin sokakların inisiyatifini kaybetmesi, bu tutuklamalardan önce ortaya çıkan bir olguydu. O yüzden, 6 milyon seçmenin iradesini temsil eden başkan ve sözcüler tutuklandığında, çok cılız bir tepki ortaya konabilmişti. Parlamenter yolu ölü eşeğe çeviren 7 Haziran ve hemen ertesinde patlak veren şehir savaşlarına karalı bir tutumla destek sunmayan HDK ve HDP, başaşağı gitmeye başlamıştı bile. Partiyi hareketsizliğe mahkum eden, "AKP'nin karşı-devrimi" değil, ama yürünen yolun çıkmazlarını, hiç bir sonuç yaratmayacağını gören devrimci kitlelerin partiye karşı mesafe koymasıydı. Ne yazık ki, HDP'nin yaşanan süreçten hiçbir olumlu ders çıkarmadığını, yayınlanan deklarasyondan anlıyoruz.

Deklarasyon baştan sona, devrimci yığınların ulaştığı bilincin, mücadele anlayışı ve öfkeli ruh halinin çok gerisindedir. HDP-HDK yola "Faşizme Dur" demek için çıkıldığını ilan ediyor. Yine aynı yavan lapa, yani dinci-faşizmi geriletmeye dair o ham hayaller. Oysa Kürt halkı ve devrimci kitleler, ciddi ve nihai bir kapışma yaşanmadan, daha açık söyleyelim, şimdiki iktidarı zora dayalı bir ayaklanma yoluyla yıkılmadan, faşizm belasından kurtulmanın mümkünü kalmadığını pekala biliyor. En son 16 Nisan referandumu, dinci-faşizmin sandıkla gitmeyeceğine dair o ileri kanaati en geniş yığınlara kanıtladı. Dahası var. Yakın zamana dek devrimci yığınlarda Gezi benzeri kendiliğinden patlamanın bir anda sürpriz yaparak her şeyi alt üst edeceği beklentisi vardı, şimdilerde o beklentinin yerini Gezi'yi beklemek değil, onu hazırlamak gerektiği bilinci ve kanaati alıyor. Son haftalarda "Bir şeyler yapmalı ama nasıl yapmalı?" sorusunun altında yatan eğilim budur. Yine de HDK-HDP, yaşananlardan hiçbir ders çıkaramadığını kanıtlarcasına faşizme dur demenin mümkün olduğunu ilan ediyor. Ama bu iddia için varolan durumu ters yüz edip sunmak gerek, öyle de yapıyor.

Deklarasyonda deniyor ki, faşizmin kurumsallaşma süreci 20 Temmuz karşı darbesinden sonra başlamıştır. 12 Eylül Askeri darbesiyle kurumsallaşan faşizmin, zaman içinde çözüldüğü, ama bir yıl önce yeniden kurulduğu anlamına gelir bu. Peki böyle bir iddiada bulunmak için herhangi bir kanıt sunulmuş mudur? Hayır. Çünkü böyle bir kanıt yok, ama tersini söylemek için kanıt ve olgu çok. Zaman zaman SHP gibi sureti haktan görünen partilerin hükümet koltuklarını doldurdukları dönemlerde bile, devletin en temel kurumlarınca kesintisiz sürdürülen faşist baskılar , hadi belki hatırlanmıyor, 20 Temmuz'a çok yakın tarihlerde yaşanan kent savaşlarında sergilenen katliamlar nasıl unutulabilir? O katliamları acaba kurumsal işleyişin dışına çıkmış vahşi tümenler mi gerçekleştirdi, yoksa başını mahkemeleri, eğitim ve sağlık kurumları, hatta afet yardım ekiplerini çektiği baştan aşağı bütünsel bir devlet vahşetiyle mi karşı karşıya kalındı? Kürt halkı o günleri hiç unutmuyor, fakat HDK-HDP, ısrarla, faşizmin kurumsallaşmasını bir yıl öncesine taşıyarak yaşananları görmezden geliyor.

Peki, ya 20 Temmuz öncesi kuvvetler ayrılığı olduğunu, bağımsız bir yargı ve erk sahibi bir parlamento olduğu varsayımına ne demeli? Kent savaşları yaşanırken, geçici seçim hükümetinde bakan koltuğuna oturan HDP'lilerin bölgeye karakol komutanlarının engellenmesiyle giremedikleri, halk unutabilir mi? Binlerce insanı yıllarca hapislere kapatan KCK operasyonları, bağımsız yargının işi miydi acaba? HDK-HDP'nin 20 Temmuz öncesine dair çizdiği bu pembe tablo, ne Kürt halkına kabul ettirilebilir ne de emekçi devrimci yığınlara.

Faşizme dur demek için hangi mücadele yöntemlerinin izleneceğini de deklarasyondan okuyabiliyoruz: Konferanslar, paneller, mitingler, sokak buluşmaları ve elbette bugüne kadar tarifini kimsenin yapamadığı meşhur "sivil itaatsizlik" eylemleri. Kitlelerin, belki binlerce kez yürüdükleri bu yol, topyekun bir ayaklanmayla, siyasi hesaplaşmaya dönüşmezse hiç bir sonuç yaratmıyor. Bu eylemler ile elde edilen kısıtlı hakların hiçbir güvencesi bulunmadığını halk kitleleri, son bir yılda yeterince öğrendi. Kürt halkının kısmi protestolara karşı gösterdiği ilgisizlik, bu konuda bir şeyler anlatıyor olmalıydı. Kürt halkını ve devrimci yığınları, neredeyse katı ve inatçı bir tutumla protesto tipi gösterilerden uzak tutan o sav hala havada asılı. Bütün bu miting ve toplantılarla yaratılması beklenen "Vicdan ve Adalet Hareketi", siyasi hesaplaşmayı nasıl ve hangi mücadele biçimiyle gerçekleştirecek? Deklarasyonda, bu soruya dair herhangi bir söz yok. Çünkü, deklarasyon, sunduğu gerekçeler, hedefler ve tarif edilen mücadele araçlarıyla, dönüp dolaşıp, aynı noktayı işaret ediyor: Parlamenter hesaplaşma.

Kim bilir, belki de deklarasyonu yayınlayanların kafasında topyekun bir ayaklanma vardır ama yasal konumları bu hedefi açıklamaya imkan vermiyordur. İflah olmaz bir iyimser olsaydık, böyle düşünebilirdik. Ama durum uysa, hiç olmazsa Gezi'yi hatırlatarak, bu hedef dolaylı biçimde deklarasyonda yer alabilirdi. Böylece, yasal konumları sarsılmamış olurdu. hadi 6-8 Ekim silahlı ayaklanması ve büyük kent savaşları hiç anılmadı ama en geniş kesimlerde kabul görüp sempati toplamış Gezi'ye bile atıfta bulunmamak, deklarasyonda imzası bulunanların 7 Haziran'da duvara çarpan o çıkmaz yoldan başka bir şey düşünmediklerine işaret ediyor.

Kitleler artık parlamenter yol ile ayaklanamaz. HDP, bu deklarasyonda aynı kulvarı doldurmaya hevesli görünen CHP'ye siyasi bir alternatif yaratamaz. Bu rekabetten yenilgiyle çıkacakları şimdiden belli. Neden? Çünkü HDP'yi sokakların nabzını tutan parti haline getiren esas etmen, Kürt halkının kesintisiz isyankar hareketiydi. Oysa şimdi devrimci Kürt halkı, "Ya sonuç alıcı nihai bir kapışma ya da hiç" noktasındadır.

Maddeler halinde açıklanan taleplerine dair kapsamlı bir fikir belirtmeye gerek yok. Orada yer alan talepler ve daha fazlası, Maltepe mitinginde kitlelerin önüne konuldu ve belirgin bir hoşnutsuzluk ve hayal kırıklığıyla karşılandı. Bu haliyle HDK-HDP siyasi açıdan bir adım ileri geçemiyor ve önümüzdeki haftalarda iyice hareketlenmesi kaçınılmaz olan sokakların siyasi inisiyatifini, CHP'ye terk ediyor. CHP'de bunu, Dersim'de "Teröre lanet" yürüyüşleriyle, ahmakça işlerle yeterince heba ediyor.

Görünen köy kılavuz istemez. Düzen içi muhalefetin iyice darlaşmış siyasi ufku, CHP tarafından yeterince dolduruldu. O doluluk aşılmadıkça, ister vicdan ve adalet hedefli sivil itaatsizlikler, isterse daha kavgacı hak-hukuk direnişleri, dönüp dolaşıp, CHP'nin muhalif kulvarına kan taşıyacaktır. Hak, hukuk, adalet çağrılarının gerçek sınıfsal içeriği, bundan daha açık ortaya konamazdı. Böylece, devrimci kitlelerin nihai kapışmaya hazırlanmak için girdikleri arayış ve kafalarındaki sorulara ciddi cevaplar bulma çabalarında, Leninist şiarlara ulaşmalarının önündeki pek çok engel kalkıyor. Leninist işar ve hedeflere mücadele araç ve biçimlerine sahip olmayan bir hareketin, dinci faşizmle sonuç alıcı bir kapışmaya giremeyeceğini bir kez daha kanıtladıkları için, parlamenter yoluculara belki de müteşekkir olmalıyız.

Nuriye ve Semih İçin Dayanışma Eylemlerine Saldırı Ve Gözaltılar

Nuriye ve Semih İçin Dayanışma tarafından her Cuma Süreyya Operası önünde yapılan eylem, polis saldırısı ve gözaltı ile karşılandı.

Eylemin başlangıç noktası olan Süreyya Operası önü ve çevresini önceden ablukaya alan, eylem alanını kapatan polis, basının da fotoğraf çekmesini engelleyerek makinelere el koyma ve gözaltı tehdidiyle resimleri sildirdi.

Polis yürüyüş için toplanan kitleye "yürütmeyeceğiz" denince, Cadde üzerinde oturma eylemine geçildi. Bu defa polisin "kaldırımı işgal ediyorsunuz, dağılın" anonslarına "Nuriye, Semih Yalnız Değildir!" ve "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" sloganları ile karşılık verildi.

Bunun üzerine polis plastik mermilerle saldırıya geçti ve aralarında Mücadele Birliği Platformu'ndan Songül Yücel, Süleyman Acar, Nurten Karahancı ve Ezgi Yergin'in de olduğu 33 kişiyi gözaltına aldı.

Saldırıya rağmen eylem "Nuriye, Semih Yalnız Değildir!" ve "Faşizme Karşı Omuz Omuza!" sloganlarıyla caddede ara sokaklarda devam etti. Polis bir kez daha plastik mermilerle saldırarak Bahariye Caddesi'ni gaza boğdu.

Ara sokaklara dağılan dayanışma bileşenleri, Kalkedon Meydanı'nda bir araya gelerek yaptıkları açıklama ile polis saldırısını protesto etti.

Gözaltına alınanlar ise Vatan Caddesi'ndeki İstanbul Emniyet Müdürlüğüne götürüldü, ifadelerinin alınmasının ardından 31 kişi gece geç saatlerde serbest bırakıldı.

Nurten Karahancı 10 Ekim Ankara Katliamını protesto eylemlerinden soruşturması olduğu gerekçesi ile Bayram Metin Coşkun ise Cumhurbaşkanına hakaret suçlaması nedeniyle bırakılmadı. Bayram Metin Coşkun 5 Ağustos Cumartesi, Nurten Karahancı da 7 Ağustos günü savcılıkta ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldı.

"Direniş Halayı"na Polis Saldırısı Ve Gözaltı

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevinin 150. gününde Beşiktaş'ta Nuriye ve Semih İçin Dayanışma "Direniş Halayı" için aydın ve sanatçılara çağrı yapmıştı.

Büyük Kartal Heykeli önünde "Açlık grevi 150. gününde" dövizleri açıp "Nuriye Semih Yalnız Değildir ", "Nuriye ve Semih'i Yaşatacağız" sloganları atarken, polis dağılmalarını anons etti. Hemen kitlenin etrafını saran polis saldırarak çok sayıda kişiyi darp ederek, sürükleyerek gözaltına aldı.

Saldırının hemen ardından Dayanışma bileşenleri saat 20.00'de yeniden Kartal heykeli etrafında toplandı ve saldırıyı protesto etmek için "Nuriye ve Semih Yalnız Değildir", "İnsan Haklarıyla İnsandır" sloganları attı.

İHD İstanbul Şubesi Başkanı Av. Gülseren Yoleri az önceki saldırıyı çevrede bulunanlara anlatırken polis amiri "İstanbul'da eylem ve gösteri yasağı olduğunu söyleyerek dağılmalarını söyledi. Çevik kuvvet ve sivil polisler eylemdekileri darp ederek gözaltına aldı.

Beşiktaş'ta yapılan 2 eyleme de saldıran polis, aralarında Mücadele Birliği okuru Gamze Nihal İyidoğan'ın da olduğu 41 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar darp edilerek Vatan Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü ve ancak 8 Ağustos Salı günü Adliyeye çıkarıldılar.

41 kişi, gözaltında tutuldukları 4 gün boyunca sürekli darp edildiklerini, hastaneye gidiş gelişlerinin darp ve işkence eşliğinde geçtiğini, kadınlara ağır küfürler eşliğinde çıplak arama dayatıldığını anlattılar.

4. gün Çağlayan Adliyesine getirilen her biri yaralı ve bedenleri darp izleriyle dolu gözaltılar, savcı karşısına çıkarılmadılar. Avukatların tüm çabalarına rağmen savcının ifadesini almadığı 41 kişi, adli kontrol talebiyle mahkemeye sevk edildi. Ancak saatlerce adliyede beklenilmesine rağmen hakim de gözaltıların ifadesini almayı kabul etmedi ve sadece dosyalar üzerinden adli kontrol ve yurtdışına çıkış yasağı kararı vererek serbest bıraktı.

Mahkemenin gözaltına alınanların yargılanma ve savunma haklarının ellerinden alınarak, suçlu olduklarına karar verilip haftada bir imza kontrolü ve yurtdışı çıkış yasağı verilmesi avukatlarca protesto edildi.

Gözaltılar Saldırılar Bizi Susturamaz

Nuriye ve Semih İle Dayanışma, 4 ve 5 Ağustos'ta İstanbul'da yaptıkları eylemlerde yaşanan polis saldırısı ve gözaltıları protesto etmek için 10 Ağustos günü İHD İstanbul Şubesi'nde basın açıklaması yaptı.

Nuriye ve Semihle Dayanışma bileşenleri ve gözaltında işkenceye uğrayanların katıldığı basın açıklamasında "*Ne Yasaklar Ne Gözaltılar Dayanışmayı Bitiremeyecek! Nuriye ve Semih Yalnız Değildir*" denildi.

Dayanışma adına yapılan ortak açıklamayı Ülkü Gündoğdu okudu, Nuriye ve Semih'in "işimizi geri istiyoruz" diyerek başlattığı açlık grevinin 155. günü olduğunu hatırlattı. 149. günde 4 Ağustos'ta Kadıköy'de yapılan eyleme saldırarak 35 kişiyi, 150. günde 5 Ağustos'ta Beşiktaş'ta yapılan eyleme saldırarak aralarında çocukların da olduğu 43 kişiyi işkence ile gözaltına almasının iktidarın Nuriye ve Semih'in yarattığı mücadele ruhundan ne derece korktuğunun kanıtı olduğu söylendi.

"*OHAL Kaldırılsın KHK'lar İptal Edilsin, Direnmek Haktır Engellenemez, Nuriye ve Semih'in Talepleri Kabul Edilsin, Nuriye ve Semih Yalnız Değildir*" denilerek bitirilen açıklamadan sonra, gözaltındaki saldırılar, işkenceler yaşayanlar tarafından anlatıldı.

Av. Gülseren Yoleri, Av. Barkın Timtik, Bahar Kurt, İpek Bozkurt, Murat Yıldız ve Gamze Nihal İyidoğan sırayla söz alarak yaşadıklarını aktardılar.

Yaşanan saldırıların Nuriye ve Semih'e sahip çıkılmasını engellemek, halkın yükselen sesini bastırmak ve sokaklardan uzak tutmak için yapıldığı anlatılarak; kadınlara çıplak arama dayatması, hastaneye gidiş gelişlerde her seferinde araçlarda darp edilmeleri, saatlerce ters kelepçe yapılarak bekletilmek, kelepçelerin herkesi yaralayacak kadar sıkılması, kadınlara yönelik ağır hakaret ve küfürler vb. detaylarıyla anlatıldı.

Gözaltına alınanların ifadeleri alınmadan, savcı ya da hakim karşısına çıkarılmadan direk adli kontrol kararı (haftada bir imza atma ve yurtdışına çıkış yasağı) verilmesinin yargılanmadan ve savunma hakkı verilmeden cezalandırılmak olduğu vurgulandı.

Nuriye ve Semih'in adlarını anmanın yasaklandığı hatırlatılarak, "her koşulda Nuriye ve Semih Diyeceğiz" denildi.

Nuriye ve Semih İçin Dayanışma, 11 Ağustos Cuma akşamı 19.30'da yine Süreyya Operası önünde olacak.

Gezi Ayaklanmasında ölümsüzleşen Abdullah Cömert'in ailesi, açlık grevinde olan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça için, Armutlu'da Abdocan'ın vurulduğu yerde bir günlük destek açlık grevi yaptı.

Kadıköy'de "Nuriye Semih Yalnız Değildir"

"Nuriye ve Semih için sokaklarda olmaya devam edeceğiz" diyen Nuriye Ve Semih İçin Dayanışma, her zaman olduğu gibi Cuma günü Kadıköy'de Süreyya Operası önünde toplandı. Opera binası önü polisler tarafından yine işgal edilmişti.

"Açlık Grevinin 156. Gününde İşimizi Geri İstiyoruz, Nuriye Ve Semih İçin Dayanışma" pankartının açılıp sloganlar atılmaya başlanmasıyla, polisin saldırısı başladı.

Coplarla yeni toplanmaya başlayan kitleye saldıran polis, çok sayıda kişiyi darp ederek gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar araçlara götürülürken "Nuriye Semih Yalnız Değildir", Katil Polis Hesap Verecek" sloganları atan Mücadele Birliği okurlarından Ali Ekber Erarslan, Hıdır Devrim ve Tuğba Acar da darp edilerek gözaltına alındı. Darp edilerek gözaltına alınanlar arasında Meltem Servi ve Berkinimizin annesi Gülsüm Elvan da var.

Kimsenin toplu beklemesine de izin vermeyen polis, sokaklarda bekleyen herkese azgınca saldırmaya devam etti. Sokaklardan Kalkedon Meydanına gelen bir grup saldırıları protesto etmek için kısa bir açıklama yaptı.

Ankara'da da saat 18.00'de Yüksel Caddesi'nde Nuriye ve Semih için yapılan eyleme polis azgınca saldırdı ve gözaltına aldı.

Gözaltına alınanlar: Gülsüm Elvan, Özge Elvan, Ulaş Metin, Meltem Servi, Burcu Deniz, Serkan Uşak, Halil Özgür Çelik, İlyas Seyrek, Zeynel Çuhadar, Zeynel Sarar, Serhat Aydın, Hıdır Devrim, Ali Ekber Erarslan, Tuğba Acar.

Gözaltına alınanlar gece geç saatlerde serbest bırakıldı.

KESK'ten Nuriye Ve Semih İçin Eylem

Adana'da, KESK'in çağrısıyla, açlık grevlerinin 154.gününde olan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça için bir basın açıklaması yapıldı.

9 Ağustos günü Nuriye ve Semih derhal serbest bırakılsın ve ihraçlar geri alınsın taleplerini duyurmak için saat 18.00'da Abidin Dino Parkı'nda basın açıklaması yapıldı.

Sivil polisler ve tomanın kuşattığı alanda, Nuriye ve Semih gibi iki emekçinin açlık grevinde kritik eşiği geçtikleri ve serbest bırakılmaları gerektiği vurgulandı.

Nazife Onay Sincan Cezaevi'nde

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ile cisimleşmiş olan, KHK'larla atılan ve işine geri dönmek isteyen emekçilerin eylemlerine saldırılar tam hız devam ediyor.

Saldırılar, işkenceler, gözaltılar ve ev hapisleriyle kamu emekçilerinin sesini kesemeyen devlet, bu defa da Nazife Onay'ı tutukladı.

Aylarca İstanbul Şişli'de Cevahir AVM önünde her tür saldırı ve gözaltına rağmen eylemini sürdüren, daha sonra eylemini Yüksel Caddesi'ne taşıyan öğretmen Nazife Onay, 8 Ağustos akşamı Kızılay'da gözaltına alınarak tutuklandı.

Mahkemenin kararıyla tutuklanarak Sincan zindanına gönderilen Nazife Onay hakkında 6 Temmuz günü de "ev hapsi" cezası verilmişti.

KHK İle Atılanlar İşlerine İade Edilsin

Nuriye Gülmen, Semih Özakça ve Nazife Onay Serbest Bırakılsın

"Nuriye Ve Semih Derhal Tahliye Edilmelidir"

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, açlık grevinin 156. gününde olan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça için basın toplantısı düzenledi.

11 Ağustos günü İstanbul Tabip Odası'nda gerçekleştirilen toplantıya DİSK Genel Başkanı Kani Beko, KESK Eş Genel Başkanı Mehmet Bozgeyik, TTB Merkez Konseyi Başkanı Raşit Tükel ve TMMOB Başkanı Emin Koramaz katıldı.

Basın açıklamasını okuyan Raşit Tükel, OHAL'in ilan edildiği tarihten bugüne çıkan 26 KHK ile, önemli bir bölümü darbe girişimi ile ilgisi kurulamayan, hiçbir somut delile dayanmadan, adil yargılama süreçleri işletilmeden, hukuksuz biçimde yüz binin üzerinde kamu emekçisi işinden, geleceğinden, vatandaşlık haklarından edildiklerini söyleyerek, DİSK üyesi 2000'e yakın işçi, KESK üyesi 3942 kamu çalışanı, TMMOB üyesi 3000'in üzerinde mühendis, mimar ve şehir plancısı ve 3315 hekim ihraç edilmiş olduğunu hatırlattı.

KHK ile haksız hukuksuz biçimde atıldıkları işlerine geri dönmek için eylem yapan, açlık grevine başlayan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın bugün itibarıyla açlık grevinin 156. gününde oldukları ve eylemlerine cezaevi koşullarında devam ettikleri söylenen açıklamada, avukatların Nuriye ve Semih için AİHM'e de başvuruda bulunulduğu söylendi.

AİHM'in tüm raporlara rağmen, "cezaevinde kalmanın, açlık grevi yapanların yaşamlarına onarılamaz bir zarar vermeye yönelik acil ve gerçek bir risk oluşturmadığı" kararını da kabul edilemez bulduklarını söyleyen Raşit Tükel, "*Buradan Adalet Bakanlığı'na, Sağlık Bakanlığı'na ve tüm hekimlere ve sağlık çalışanlarına bir kez daha hatırlatıyoruz. Açlık grevi bir hastalık değildir. Ancak, kişinin açlık grevini bırakması halinde uzamış açlığın oluşturduğu tıbbi sonuçlar tedavi edilebilir. Dünya Tabipler Birliği'nin Tokyo ve Malta bildirgeleri bu konuda yol göstericidir*" dedi.

Dünya Tabipler Birliği Malta Bildirgesi'nde (1991-2006) "Açlık grevcileri zorla tedavi edilmeye çalışılmamalıdır. Geçerli ve bilgilendirilmiş ret söz konusu olduğu halde zorla besleme yersizdir" deniliyor.

Nuriye ve Semih'in Cezaevi Hastanesinde bahçeye açılmayan, yukarıda demir parmaklıklı pencereleri olan bir odaya refakatçileri olmadan yerleştirildiklerini söyleyen Tükel, "*Bu durum düzeltilmeli, yanlarına refakatçileri alınmalı ve bahçeye açılan havalandırmalı odalara alınmalıdırlar*" dedi. Ve eylemi bırakmaları için geri dönülmez hasarlar almadan işlerine iade edilmeleri gerektiğini vurgulayan Tükel, işlerine geri dönmelerinin bu nedenle yaşamsal önem taşıdığını söylüyor.

Uzamış açlık durumundaki bir insanda yaşadıkları cezaevi koşullarının ölümcül sonuçlara yol açabileceğini söyleyen Tükel Nuriye ve Semih'in derhal tahliye edilmesini istedi.

Konfederasyonlar taleplerini "*OHAL kaldırılmalı, KHK'lar iptal edilmeli, haksız hukuksuz ihraç edilen Nuriye Gülmen, Semih Özakça ve kamu çalışanları görevlerine iade edilmelidir*" diyerek açıklamayı sona erdirdiler.

Nuriye ve Semih İçin Pedal Çevirmek de Yasak

Avukat Ezgi Çakır ve Avukat Süleyman Gökten 3 yaşındaki kızları İdil'le birlikte, cezaevinde açlık grevinin 151'nci günü olan 6 Ağustos'ta Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'ya destek vermek için bisikletle İstanbul'dan Ankara'ya yola çıktılar.

Kartal'dan Gebze'ye gelen ve Cumhuriyet Meydanı'nda Eğitim-Sen ve HDP ve diğer kurumlar tarafından karşılanan Av. Ezgi Çakır ve Av. Süleyman Gökten burada bir açıklama yaptılar.

Açıklamayı okuyan Ezgi Çakır 9 gün sonra Ankara'da olmayı planladıklarını söyleyerek, "B*iz onların bu haklı mücadelesine destek vermek adına bisikletlerimizle Ankara'ya gidiyoruz. Onların meşru ve yasal taleplerine bizlerde halktan birer insan olarak destek veriyoruz*" dedi.

Basın açıklaması sonrası açıklamaya katılanlar, "Nuriye ve Semin Yalnız Değildir, "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganları attı.

Geceyi Gebze'de geçiren aileye, güvenlik büro ekipleri, bisikletle yola devam edemeyeceklerini, hem kendilerinin hem de diğer sürücülerin can güvenliğini tehdit edebileceklerini söylediler. Polislerin bu sözlerinin ardından konuşan Çakır, "*bizim Ankara'ya gitmemizi engellemek istiyorlar. Başka gerekçe öne sürülmüyor*" dedi.

Av. Ezgi Çakır, Av. Süleyman Gökten ve kızları İzmit'e kadar yola otomobile binerek devam etti. 8 Ağustos günü, Yüksel Caddesi'nde eylemin 273. gününde, bisikletle gelen avukatlar buradaki eyleme katıldılar.

Meşrutiyet Caddesi'ne gelen ve burada kısa bir açıklama yapan Av.Süleyman Gökten, "*Biz Nuriye ve Semih için İstanbul'dan pedal çevirerek Ankara'ya geldik. Hedefimiz hep beraber gelmekti. 9 günde gelecektik. Gebze'den sonra polisin engellemesiyle karşılaştık. Nuriye ve Semih direnişe başladıktan sonra direnişin yükselmesi ile Nuriye ve Semih'in direnişini tecrit etmek için onları tutukladılar*" dedi.

Açıklamanın ardından Çakır, Gökten ve Akgün bisikletleriyle, polisin İnsan Hakları Anıtı önünde açıklama yapılmasına izin vermemesi üzerine Konur Sokak'ta toplananların yanına geldi. Ancak polis burada da saldırdı. Açılan pankartı yırtan polis, Av. Ezgi Çakır, Av. Süleyman Gökten, Celal Akgün ile bir kişiyi daha darp ederek gözaltına aldı.

ÖZGÜRLÜĞÜN ŞAFAĞI SÖKÜYOR

ÖZGÜR GÜVEN

Marksistler, verili anda toplumsal koşulları ele alıp çözümlerken, öncelikle sınıfların karşılıklı konumlanışına; ve bunun temelinde yatan ekonomiye dikkat çekerler. Elbette ekonomi ile politikanın bağını doğru kurarak. İşin doğası gereği sınıflı toplumda her sınıf, kendi sınıfsal çıkarlarına uygun davranır. Kapitalist toplumun egemen sınıfı olan burjuvazi için olduğu kadar, proletarya içinde bu böyledir. Emperyalizm koşullarında tekelci burjuvazi her alanda tam bir egemenlik kurmaya, her şeyi kontrol altına almaya çalışır. Onlar için asıl olan, her şeyden önce kendi çıkarlarıdır. Genel olarak burjuva sınıf egemenliğini gözetmekle birlikte, asıl olarak tekelci egemenliğin devam etmesini isterler. Burada politik biçimler, burjuva egemenliğin, tekelci egemenliğin devamı için birer araçtan başka bir şey değildir. Tekeller bu araçları kullanarak ekonomik ve politik ayrıcalıklarını; yani bir sınıf olarak kendi sınıfsal çıkarlarını korurlar.

Sermaye için politik iktidara sahip olmak önemlidir. Politik iktidarı elinde tutan sermaye, toplumdaki diğer sınıflar karşısında güç üstünlüğüne sahip olur. Bu güç üstünlüğüne dayanarak sömürüye devam eder. Politik iktidar esas olarak ekonomik bir temele sahiptir, ekonomiyi ve toplumu elde tutmanın bir aracıdır. Sermaye politik iktidara, devlete dayanarak artı-değer sömürüsünün ve sermaye birikiminin devamını güvence altına alır.

Proletarya, bir sınıf olarak davranmaya başladığı andan itibaren burjuva egemenliğe karşı mücadeleye girişir. Proletaryanın ekonomik talepler uğruna verdiği mücadele bile belirli bir noktadan sonra varlık yokluk sorunu haline gelir. Sermayenin kendi kendisini genişletmesine, sermaye birikiminin devamına izin vermeyecek düzeydeki bir ücret artışı, burjuva sınıf açısından kabul edilemez. Emekçi sınıf açısından bu sınır, yaşamlarını tehlikeye düşürecek düzeye dek inen ücretler ve yoksulluk sınırıdır. İlki burjuva sınıf için nasıl bir ölüm-kalım sorunu haline gelirse, ikincisi de emekçi sınıflar açısından ölüm-kalım sorunu haline gelir.

Politik iktidar, proletarya açısından da büyük önemi sahiptir. Politik iktidarı ele geçiren proletarya, sermaye karşısında güç üstünlüğünü ele geçirir. Bu güce dayanarak kapitalist özel mülkiyeti ortadan kaldırarak kendi ekonomik kurtuluşunu gerçekleştirmek üzere harekete geçer.

Bugün artık bir toplumsal sistem olarak tel tel çözülüp dağılmaya başlayan, çöküş sürecine giren emperyalist kapitalist sistem, ömrünü uzatabilmek amacıyla her yola, her araca başvuruyor, çare arıyor. Reform önerilerinden burjuva zora, bu zorun en açık biçimi olan faşist devlet terörüne kadar her yöntemi kullanıyor. Bu yöntemlerle emekçi sınıfları örgütsüzleştirmeye, bölüp parçalamaya, güçsüz düşürmeye çalışıyor. Asıl amacı ise emekçi kitlelerin mücadelelerini bastırmak, devrimin önüne geçmektir.

Tekelci sermaye, emekçi yığınların yükselen mücadelesi karşısında taviz vermeye yanaşır gibi görünüp reform sözleri etmeye başladığında, küçük burjuva hareket, büyük bir hevesle bunun üzerine atlar. Emekçi yığınlar arasında küçük burjuva hareketten etkilenen kesimler uzlaşmadan söz etmeye başlar. Oysa emek güçleriyle sermaye güçleri arasında uzlaşmanın ekonomik temeli yoktur. İki sınıfın çıkarları birbirine karşıttır. Böyle bir uzlaşma esas olarak emek güçlerini devrim yolundan alıkoyar, asıl kurtuluşlarından uzaklaştırır. Uzlaşma sermayenin egemenliğinin devam etmesi demektir. Bir kere bu yola girildi mi atılan her adım bir sonraki uzlaşma adımının nedeni olur. Emek güçlerini zayıflatır, saflarında yozlaşma ve çürümeye yol açar. Oysa emeğin kurtuluşu uzlaşma ve reform yoluyla değil, devrim yoluyla olacaktır.

Kapitalizmin temel çelişkisi olan emek sermaye çelişkisi, günümüzde öyle derinleşip keskinleşti ki, geniş emekçi yığınları bu düzene bağlayan toplumsal ve politik bağlar koptu, kopmayanlar da kopma noktasında. Sermaye üretici güçlerin ve toplumun kontrolünü elinden kaçıralı çok oldu. Ne yapsa da yeniden denetim altına alamıyor, ele geçiremiyor. Bu durum sermaye açısından alarm zillerinin çalması demektir. Bu tehlikeyi ensesinde hisseden sermaye, emekçi kitleleri yeniden düzene bağlamak, kopan bağları onarabilmek amacıyla pek çok yola başvuruyor. Emekçi sınıfların temsilcilerini çeşitli vaatlerle, rüşvetle satın alıyor. Bu yöntemlerle, işçi sınıfının ekonomik mücadele örgütleri olan sendikaları burjuva egemenliğin bir ayağı düzeyine düşürdüler. Emek saflarındaki çürüme önce buradan başladı. İşçi sınıfının ekonomik mücadele araçları olan bu örgütler, uzun yıllardır işçi sınıfının daha ileri gitmesinin önünde bir engel oldular. Sendikaların etrafına çöreklenen küçük burjuva hareket, emekçi yığınlar ne zaman ileriye doğru bir hamle yapsa, hemen onların önüne barikatlar kurdular. İşçi sınıfı daha ileri gitmek için önce ayaklarındaki bu prangadan kurtulmalı.

Tekelci sermayenin egemenliği bugün halen devam ediyorsa, işçi sınıfı saflarında burjuva ideolojileri yayarak onları engelleyen küçük burjuva hareketin bunda önemli payı var. Buna en son örnek, 2013 Haziran halk ayaklanmasını gerçekleştiren emek güçlerini, "adalet yürüyüşü" üzerinden CHP'ye/düzene bağlama çabaları oldu.

Rüşvetten, satın almadan reform vaatlerine, her türlü baskı ve zor yöntemlerine dek sermayenin girişimleri bugüne dek belirli bir etki yarattı ki, tekelci egemenlik halen devam ediyor. Tekellerin ekonomik gücü esas olarak artı değer sömürüsüne dayanıyor. Onların gücü arttıkça emekçilerin gücü azalıyor. Emekçiler yaşamlarını düne göre çok daha zor koşullar altında sürdürüyor. Bu bile yalnız başına, bu iki sınıf arasındaki, düzen güçleriyle emek güçleri arasındaki sert mücadelenin nedenini açıklamaya yeter. Uzun iç savaşın, isyan ve ayaklanmalar biçimini alarak daha da sertleşmesinin asıl nedeni de bu oluyor.

Emekçi yığınlar her geçen gün kendi kurtuluşlarının tek yolunun kapitalizme son vermek olduğunu yaşayarak öğreniyorlar. Ayaklanmalar aşamasına geçen devrimci kitle mücadelesi, emekçi yığınların uzlaşma, reform yoluna değil zora dayalı devrim yoluna yöneldiklerini kanıtlıyor. Emeğin kurtuluşunun, özgürlüğün şafağı söküyor.

ÖSYM: "Kaydırma yapmışız..." Zaytung

Maçka Parkı'na Başıboş ve Tasmasız Bir Halde Salınan Özel Güvenlikçi İçin İBB'den Açıklama: "Merak etmeyin, aşıları tam..." Zaytung

"ODTÜ Savunulmalıdır"

Ortadoğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) arazisi üzerinden okulu parçalamaya yönelik yapılması planlanan yollara karşı ODTÜ öğrencileri kararı tanımadıklarını göstererek okulu savunmak için bir mücadele başlattılar.

Öğrencilerin kurduğu "ODTÜ Savunulmalıdır Platformu", kampüsün ikiye bölünmesine yönelik yapılan güzergah değişikliğine karşı başlattıkları mücadele hakkında: "*Yapılması istenen tünel açma kapama yöntemini istemiyoruz. Yapıldığı taktirde o güzergahta bulunan fakültelerde eğitim yapılamayacaktır. Şu anda süren bir dava var, fakat dava bitmeden de inşaata başlayabilirler. Bu yüzden çeşitli sosyal medya sayfaları açtık. Öncelikle okuldaki öğrencilerin duymasını sağlamak istiyoruz, sonra da bütün Ankara'ya sesimizi duyurmak istiyoruz. Okulda toplantılar yapıldığını, dayanışmanın oluştuğunu söyleyebiliriz. Bu süreçte bazı arkadaşlarımız durumu takip edebilmek için Ankara'da sürekli bulunacak ve belirli aralıklarda kontrol edecekler. Mahalleler de destek vermiş durumda. Herkesin bu mücadelenin bir köşesinden tutsun istiyoruz ve bu mücadeleyi yükseltmek sadece ODTÜ öğrencilerinin değil bütün Ankara'nın sahiplenmesi gereken bir durumdu*r" diyorlar.

Sadece Ankara'da değil, tüm ülkede devrimin kalesi sayılan ve başkaldırının simgeleşmiş adı ODTÜ'yü pasifize etmek için devletin bulduğu bu yöntem, öğrencilerin hiddetinden korkularından olsa gerek, yaz tatilinde, kampusün boş olduğu bir dönemde uygulamaya konuluyor.

Devletin hiçbir saldırısı, devrimci öğrencilerin başkaldırısını önleyemeyecek, devrimi engelleyemeyecek

Üniversite Yerleştirme Ve Geleceğimiz

Bu hafta içinde üniversite yerleştirme sonuçları açıklandı.

Her dönem bir önceki dönemden daha kötü hal almış durumda. Dikkat çekilmesi gereken bir nokta ise, tercih yapma hakkına sahip olan öğrencilerin birçoğunun tercih yapmaması oldu.

Bu sistem içerisinde birçok üniversite mezunu işsiz var. Okuduğu bölümün işini yapmayan, atanamayan ve hatta bunla kalmayıp intihar eden birçok üniversiteli mezun işsiz var. Bu, bu asalak sistemde daha da çoğalmış durumda.

Tercih yapmayan gençler de çok net farkında bunun. Tercih edecekleri bölümlerin hiçbir gelecek vaad etmeyeceğini, o kadar emek ve çaba sonrasında işsiz kalacağını bildikleri için herhangi bir üniversiteye bile yerleşmek istemiyorlar.

İşte eğitim sistemi bu denli çökmüş durumda!

İmam hatip liselerinde ise yani iktidarın her türlü olanak sağladığı, ayrıcalıkların verildiği, ayrıca katsayının kaldırılması ve ek puanların verilmesine rağmen, başarı daha da düşük durumda. 222 bin 925 imam hatip lisesi öğrencilerinden sadece 40 bini üniversiteye yerleştirilebildi.

"Yere Düşürerek Canımızı Yaktı"

İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü, polis tarafından köprücük kemiği kırılan öğrenciye bir haftalık uzaklaştırma cezası verdi.

Geçtiğimiz Mayıs ayında İstanbul Üniversitesi öğrencisi ve Devrimci Gençlik okuru Berkay Ustabaş, Edebiyat Fakültesi'nde çevik kuvvet polisi tarafından gözaltına alınıp, köprücük kemiği kırılmıştı.

Olayın ardından herhangi kamu görevlisi hakkında soruşturma açılmazken, Ustabaş hakkında İstanbul Üniversitesi tarafından soruşturma başlatıldı. İÜ Rektörlüğü tarafından açılan soruşturma sonucunda Ustabaş'a 1 hafta uzaklaştırma cezası verildi.

Gerekçe, Ustabaş'ın kemiğini kıran polisin "Yere düşmemize sebep olarak canımızı yaktı" diyerek şikayetçi olması…

GENÇ SÖZLÜK

Bilimsel Sosyalizm Nedir

Bilimsel Sosyalizm; işçi sınıfının kurtuluş öğretisidir. (Marksizm-Leninizm).

Bütün bilimler, insanın doğayı ve toplumu tanıma doğadaki, toplumdaki değişim ve gelişim yasalarını ortaya çıkarma; ortaya çıkan bu yasalara uygun bir biçimde geleceği ilişkin çalışmalarını yönlendirme amaç ve çabalarına hizmet ederler. Doğadaki gelişmeleri ve yasalarını inceleyen bilime Doğa Bilimleri diyoruz. Zooloji, Botanik, Jeoloji, Fizik vb. bilimler doğayı ve onun yasalarını incelerler. İnsan Toplumunu, yaşam biçimlerini ve insan davranışlarını inceleyen bilimlere de Toplum Bilimleri diyoruz. Sosyoloji, Psikoloji vb. bilimler de insanı, toplumu ve bunlardaki hareketlerin davranışların, gelişmelerin yasalarını incelerler.

Bilimsel Sosyalizm de toplum bilimlerinden birisidir. Bilimsel Sosyalizmin ilk kuramcıları ve pratisyenleri olarak Marx ve Engels ve hemen sonra da Lenin, bu bilimin ortaya çıkıp gelişmesinde çok büyük emekler harcadıkları, bu bilimin temelini oluşturan yasaları ortaya çıkarıp uyguladıkları için bilimsel sosyalizme Marksizm- Leninizm adı da verilir. Bundan yüzelli yıl kadar önce ortaya çıkan bu bilim, toplumların gelişiminin temel yasalarını ortaya sergilediği gibi, işçi sınıfının içinde bulunduğu ezilmişlik ve sömürüden nasıl kurtulacağının yollarını da göstermiştir. Kendilerine bu bilimi kılavuz edinen işçi sınıfı, dünyamızın üçte birinde, insanın insanı sömürmesine son vermiştir, sınıfsız topluma, Komünizme giden yolda çok önemli taşlar döşemişlerdir.

Bilimsel Sosyalizmin Kaynakları Nelerdir?

Bilimsel Sosyalizme kaynaklık eden gelişmeler Almanya, İngiltere ve Fransa'da ortaya çıkmıştır. Hemen her olay, her sorun gelişip olgunlaşmasını tamamladıkça çözülemediği için, bu ülkelerdeki gelişmeler, ancak Marksizm-Leninizm'in ortaya çıkışına kaynaklık edebilmiştir. Bu kaynakları sırasıyla incelersek:

Alman Felsefesi:

Marx öncesi dönemde Avrupa'nın felsefi alanda en iyi düşünürleri Almanya'dan çıkmışlardı. Bunların en önemlileri Ludwig Feuerbach (1804-1872) ve Hegel'dir (1770-1831). Feuerbach, materyalist bir düşünürdür. Ancak aynı zamanda da metafiziktir. İdealizm ve dini bir yana iten Feuerbach, felsefenin salt düşünce çerçevesi içinde kalması gerektiğini, görevinin doğayı, insanı incelemek olduğunu söylüyordu. Doğayı hareket halinde incelemeye çalışmasına karşın, felsefesi bütün olarak metafizik materyalizm çerçevesi dışına çıkmıyordu. Feuerbach'ın toplumun gelişmesi üzerine idealistçe bir görüşü vardı. Toplumdaki esas itici gücün ahlak, insanlar arasındaki manevi ilişkiler olduğunu kabul ediyor; bunların ekonomik ilişkilerden, üretim ilişkilerinden dolayı ortaya çıktığını anlayamıyordu. Hegel ise diyalektik yönetimin kurucusudur. Fikir ve düşüncelerin gelişiminin temel diyalektik yasalarını oluşturmuştur. Hegel'in diyalektiği felsefi düşünce için büyük bir kazanç olmakla birlikte, ciddi yanlışları da içeriyordu. Hegel'e göre, diyalektik yasaların belirttiği gelişmeyi gösteren, maddi evrenin nesne ve olayları değil, onların şeklini alan düşünceydi. Aynı şekilde gelişme süreci üzerine de dar bir görüşe sahipti. Ona göre, doğa, zaman içinde gelişmez, yalnız mekân içerisinde yayılır. Toplumun gelişmesini yalnız geçmişte görüyordu. Hegel, toplum içerisinde sürüp giden çelişkilerin mücadeleyle değil, uzlaşmayla çözüleceğini düşünüyordu. Marx ve Engels, Hegel'i idealizmi yüzünden şiddetle eleştiriyor, diyalektiğe ise yüksek bir değer veriyorlardı. Hegel'in felsefesini idealizm örtüsünden sıyırdıktan sonra, diyalektik ve tarihi materyalizmin oluşturulmasında kullandılar.

İngiliz Ekonomi Politiği:

Marx öncesi dönemin ekonomi politiğin en gelişkin olduğu ülke İngiltere'dir. İngiliz ekonomi politiklerinden özellikle Adam Smith (1723-1790) ve David Ricardo (1772-1823) kapitalizmin tahlili üzerine durmuş, araştırmalar yapmışlardır. Bu iki bilim adamı değerin kaynağı üzerine araştırmalarıyla tanınırlar. Vardıkları sonuç bugün Emek-değer teorisi olarak adlandırılır. Buna göre değeri yaratan emektir. Bu bilim adamları değerin kaynağını doğru olarak tespit etmişler ancak kapitalizmde sömürünün nasıl olduğunu bulup açığa çıkaramamışlardır. Bunu Marx Artıdeğer teorisini geliştirip ortaya koyarak gerçekleştirmiştir. Fransız Ütopik Sosyalizmi:

Marx öncesi dönemde sosyalizm teorisinin en gelişkin olduğu ülke Fransa'dır. Birçok ütopik sosyalist yetişmekle birlikte en önemlileri Saint Simon (1760-1825), Charles Fourier (1172-1837) ve Robert Owen (1771-1858)'dir. Planlı ekonomi, emeğe göre ürün veya eşit işe eşit ücret gibi iki temel konu ve özellikle de sosyalist paylaşım temeli olan "emeğe göre ürün" prensibi ütopik sosyalistlerden alınmıştır. Ancak bu düşünürlerin ütopyalarını gerçekleştirmek için başvurdukları yollar hiçte sağlıklı değildi. Onlara göre; iyi niyetli burjuvalar işçilerin ne kadar büyük bir yoksulluk ve sefalet içinde yaşadıklarını ve ne kadar kötü şartlarda çalıştıklarını görecek ve merhamet gösterecek sorun çözümlenmiş olacaktı. Ütopyacılar, kendi zamanlarının toplumda, onu ortadan kaldıracak temel araçları göremediler ve eleştirdikleri toplum ile hayal ettikleri toplum arasındaki bağları bulup çıkaramadılar. Kapitalizmin çöküşünde proletaryanın oynayacağı zorunlu rolü keşfedemediler. Marx ve Engels, ütopiklerden planlı ekonomi ve paylaşım prensiplerini alıp geliştirerek kendiliğinden sınıf olan proletaryayı kendi için sınıf haline getirip, ona kurtuluş yollarını gösterdiler.

"Bizden Korkuyorlar"

4 Ağustos Cuma günü saat 19.30'da Kadıköy'de Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlığının 149. gününde onların sesini sokaklarda yükseltmek için dayanışma eylemi gerçekleşti. Ben de eyleme katılan ve gözaltına alınan kişilerdenim.

Eylem alanına vardığım ilk dakikada her şey net olarak belliydi. Eylemcilerin yerini bu sefer polisler almıştı. Eylem başlamadan önce yanımıza gelip zorla telefonlarımıza bakmak istediler. Gerekçeleri ise fotoğraf çekilmesi. "Görev başında olan polisleri ifşa etmeniz suçtur ve devam edilmesi durumda hakkınızda işlem yapılacaktır" vs. konuşmalar oldu. Daha sonra eylem başladığı vakit anonslar yapılmaya başlandı. "Dağılın, kaldırımı işgal ediyorsunuz, trafiği engelliyorsunuz" denilerek anonslar başladı. "Dağılmadığınız taktirde müdahale edeceğiz" dediler.

O alan içerisinde bulunan kimse dağılmadı ve sert bir saldırıyla bizleri gözaltına almaya başladılar. Yine vahşice etrafa saldırıyorlardı. Yaşlı, şeker hastası olan bir teyzeyi sırtüstü yere ittiler. Teyze daha sonrasında fenalaştı. Ayakları şişmesine rağmen yalan söyleyerek hiçbir şeyi yok diyerek teyzenin durumunu dikkate almadılar ve onu da gözaltına aldılar. Hemen ardından beni de gözaltına aldılar.

İlk defa gözaltına alınmıştım. O an canice beni döverek araca götürdüler. İnanılmaz küfürler ediyorlardı. O asalaklar hayal gücünü sadece küfür etmek için kullanıyorlar. Araca götürürken kolumu kırmaya yönelik hareket yaptılar ve ters kelepçe taktılar. Ters kelepçeyi takarken de "sık daha fazla sık boşluk kalmasın" diye diğer çeviğe söylüyordu, aynı zamanda yine küfürler devam ediyordu ve çantamı aramaya başladılar. Bir şey bulamayınca beni aracın basamaklarına ittiler. Orada da kafama sürekli vurdular, saçımı çektiler. Basamakları çıktığım zaman beni alıp koltuğa fırlatıp yine dövdüler. Orada bulunan arkadaşlar da karşı gelince bir kadın arkadaşın kolunu tutup bacağına tekme atıp, suratına vurdular.

Herkese bu şekilde vahşice, acımasızca işkence ettiler. Hem fiziksel hem de psikolojik şiddetler araçta da devam etti. Sürekli küfür edip, aracın içinde olan bizleri kameraya çekiyordu. Ve görüntülerken bizleri de, "bunların başka bir amacı var" ve buna benzer cümleler kuruyorlardı.

Kelepçem o kadar sıkıydı ki neredeyse bileğimi kesiyordu. Ve bir süre sonra, "çok sıkmışlar" deyip genişletmeye çalıştılar ama yapamadılar, en sonunda keselim deyip çıkarttılar. Aracın içindeyken ağrılarımızı hissetmeyelim diye klimadan sıcak hava açtılar.

Hastaneye götürdüklerinde bazı kadın arkadaşlar tuvaleti kullanmak istediler. Ama kadın polisler tuvaletin kapısının açık kalmasını söyleyince tartışma çıktı. İhtiyacımızı gidermek en temel hakkımız fakat bunu da bu şekilde gasp etmeye çalışıyorlar. Buradan da anlaşıldığı gibi faşizmin cinsiyeti yok.

Slogan attığımız zaman da hiç tahammül edemiyorlar ve hepimize küfürler savurmaya devam ediyorlardı. Bizi aracın içinde beklettiler. Emniyete geldiğimiz zaman avukatlarla görüştük ve çoğumuz "ifade vermeyeceğiz" dedik. Daha sonra yine avukat dostlarımızdan gelenler oldu. Polis bizimle uzlaşmaya çalışıyor "susma hakkımı kullanıyorum, suçlamaları kabul etmiyorum" cümlesini bile ifade kabul edeceklerini söylediler.

İfadeye çağrıldığımız zaman "susma hakkımı kullanıyorum, suçlamaları kabul etmiyorum" dedim, ifademi yazılı önüme koydukları zaman "imzalamayacak mısın" diye sordu, "hayır" diye yanıt verdim. Sonra bana "imzalarsan serbest bırakılacaksın" dedi, tekrar imzalamak istemediğimi dile getirdim ve bu sefer avukata söyledi, "imzalarsa serbest bırakılacak" diye.

Orada böyle herkesi sindirmeye ve korkutmaya çalışıyorlardı. Daha sonra tekrar hastaneye götürdüler ve 2 kişi dışında, muayene olduktan sonra serbest bırakıldık. Bütün bu gözaltıların, işkencelerin sebebi çok açık. Bizden korkuyorlar. Yükselen mücadelemizi, ısrarımızı durdurmaya çalışıyorlar.

Onların bu denli bizlere saldırması kimseyi onların daha güçlü taraf olduğu kanısına vardırmasın. Onlar Nuriye ve Semih adından bile korkuyorlar. Korkmaya devam etsinler çünkü güçlü olan biziz!

İBB: "Şehir hatları vapurları alternatif güzergah olarak E-5 ve TEM'i kullanabilir." »

Resmi Gaste

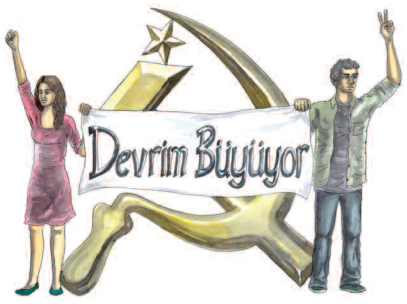

Ekmek Ve Güller

30 Temmuz Pazar akşamı Nurtepe Mahallesinde Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak, "Ekmek ve Güller" filmini izledik.

Ekmek ve Güller filmi Amerika'ya yasadışı yollarla gelen Maya'nın kaçış hikayesi ile başlıyor ve iş bulma çabaları ile sürüyor. Bir plazada temizlik işçisi olarak çalışmaya başlayan Maya, çalışma şartlarının zorluğundan dehşete düşer. Ofiste tanıştığı bir sendikacı olan Sam ile görüşerek bu şartların değişmesi için, daha iyi koşullarda çalışmak için ofiste çalışan bir grupla birlikte zalim patrona karşı mücadeleye katılır.

Çeşitli toplantılar düzenlenir ve patronlara karşı gösteriler yapılır. Ofis işgal edilir. Ve sonunda örgütlü bir güç halinde hareket eden çalışanların talep ettiği haklar verilir.

Biz gençler de bu filmi izlerken, birlik olduğumuz zaman, vazgeçmediğimiz zaman "yenilmez dev"i nasıl yenebileceğimizi öğrendik.

Beklenen günler, güzel günlerimiz ellerinizdedir, haklı günler, büyük günler, gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan, ekmek, gül ve hürriyet günleri.!

Fidel Castro tarafından başlatılan Latin Amerika Tıp Okulu (ELAM) sayesinde 2005 yılından bu yana 103 ülkeden 28.500'den fazla tıp öğrencisinin tamamen ücretsiz olarak mezun oldu.

Yaşamak ne güzel şey
TARANTA-BABU
yaşamak ne güzel şey…
Anlayarak bir usta kitap gibi
bir sevda şarkısı gibi duyup
bir çocuk gibi şaşarak
YAŞAMAK...
Yaşamak:
birer birer
ve hep beraber
ipekli bir kumaş dokur
gibi...
Hep bir ağızdan
sevinçli bir destan
okur gibi
YAŞAMAK...
. . . . .
YAŞAMAK...
Ne acayip iştir ki
bu ne mene gidiştir ki
TARANTA-BABU,
bugün bu
"bu inanılmayacak kadar
güzel"
bu anlatılamayacak kadar
sevinçli şey:
böyle zor
bu kadar
dar
böyle kanlı
bu denli kepaze...

NAZIM HİKMET RAN

'SIKIYÖNETİM' (ETAT DE SIEGE)

FİLM TANITIMI

Costa Gavras'ın yönetmenliğini yaptığı, Fransa, İtalya ve Almanya ortak yapımı olan 'Etat De Siege' (Sıkıyönetim) filmi, yönetmenin Uruguay'daki -politik yaşamı, baskı ortamını ve buna karşı verilen mücadeleyi konu ettiği üçlü serinin sonuncu filmi.

1972 yapımı filmde Uruguaylı devrimci gerilla örgütü Tupamarolar ve gerçekleştirdikleri bir dizi eylem anlatılmaktadır.

1970 yılında Dan Mitrione adında uluslararası gelişme örgütü üyesi bir Amerikalı, Uruguaylı gerillalar tarafından yakalanır ve öldürülür. Bunun üzerine politik sinemanın ünlü Yunan yönetmeni, bu olayı uzun bir süre araştırdıktan sonra senarist arkadaşı Franco Solinas ile beraber bu filmi yazar.

Filmde 1960'lar ve 1970'lerde Latin Amerika'da yükselen devrimci mücadeleye karşı mücadele etmek üzere U.G.D üyeliği adı altında polis teşkilatlarını karşı-devrimci faaliyet, işkence, silah kullanımı ve operasyonal olarak eğiten Micheal Santore'yi kaçıran Tupamaro gerillaları siyasi tutsakların serbest bırakılmasını talep etmektedir. Ancak işbirlikçi hükümet bu teklifi hemen geri çevirir ve ülke genelinde şehir gerillalarının yakalanması için ciddi bir abluka başlatır. Sıkı bir illegalite ve disiplinle hareket eden gerillalar kayıplar verse ve yakalansalar da Santore'yi düşman kurtaramaz. Ve en sonunda talepleri kabul edilmeyen gerillalar, Micheal Santore'yi öldürürler.

Her dakikasını keyifle izlediğimiz film, Latin Amerika'da emperyalizm ve bölgedeki işbirlikçi, gerici hükümetler aracılığıyla ilerici, devrimci güçlere karşı nasıl bir savaş verildiğini, bir insanlık suçu olan işkencenin sistematik bir şekilde nasıl polis teşkilatlarında eğitim olarak verildiği ve uygulandığını ortaya koymakta.

Derslerle ve muazzam bir sürükleyicilikle dolu olan filmi herkesin izlemesini öneriyoruz.

SINANDIĞIMIZ DÖNEMLER

UMUT GÜNEŞ

Son süreçlerde çevremize bir baktığımızda birçoğumuz 'Bu ülkede artık yaşanmaz', 'En iyisi yurtdışına yerleşmek', 'Okulu bitirip, hemen yurtdışına yerleşeceğim' gibi söylem, istek veya ifadeleri duyuyoruzdur. Bu ifadelerin toplumda edindiği yer ve temsil ettiği sınıf katmanları ise oldukça da geniş. Böyle geniş bir kitlenin yaşadığı topraklardan ayrılmak, arkasına bile bakmadan bu coğrafyadan çıkmak istemesinin nedenleri neler peki? Bu ifadelerin hayat bulabilme ve gerçek bir çözüm olma ihtimali üzerine ne düşünürsünüz? Bunlara cevap vermeyi biz de diliyoruz. Fakat cevabı vermeden önce gelin biraz yaşadığımız toprakların ne durumda olduğuna ve toplumdaki bazı kesimlerin neden bu ifade ve istekleri sıraladığına bir bakalım.

Yaşadığımız topraklarda, Ortadoğu'da ve genişletecek olursak dünya genelinde emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı gericilik, çürüme, yozlaşma had safhada. İnsan emeğinin sömürüsü, işçi ve emekçilerin üretim ve tüketim sistemi sonucunda yabancılaşması, insan ilişkilerinin çürümesi dünyanın her yerinde yoğun olarak yaşanan bir durum. Sömürü sistemi, gelir adaletsizliği, kapitalist sistemin toplumsal, ideolojik olarak geri bir sistem olması kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu her yerde hissedilen bir olgu. Özelde gericiliğin biçim ve uygulanışları, bireyi toplumdan izole etme, yalnızlaştırma yöntemleri sermaye sınıfının farklı kesimleri ve dünyanın farklı bölgelerinde değişim göstermekte. Özele inecek olursak Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu'da emperyalizm işbirlikçisi dinci faşist iktidarların, örgütlerin bölge halklarına yönelik yıkıcı saldırıları, uygulamaları, insanlığı hiçe sayan davranışları bugün bu topraklarda yaşayan her genci, kadını, emekçiyi etkilemektedir. Türkiye'deki dinci-faşist iktidar hem içerde hem de dışarda savaş politikası, dindar ve kindar bir nesil yetiştirme çalışmaları özellikle genç kuşaklar üzerinde tehdit edici boyutlara ulaşmış durumda. Yoğun emek sömürüsünün, korkunç çalışma koşullarının, açlık seviyesinden de düşük maaşların, yaşam ve gelecek derdinin bu kadar çok olduğu topraklarda, dinci-faşist iktidar hiç durur mu? Toplumda bir güç olabilmek, devrimci güçlere karşı mücadele edebilmek için yoğun bir saldırı, baskı, yasaklama dalgası ile binlerce ilerici işçi, emekçi işsiz, binlerce devrimci, demokrat, yurtsever tutuklu. Eğitim sisteminde piyasalaşan, gittikçe gericileşen bir eğitim sistemi, şeriatın, şehadet gibi gerici akım ve ideolojilerin gençliğe empoze edilmeye çalışıldığı bir dönemden geçiyoruz. Tablo ne kadar da ürkütücü görünüyor değil mi? Saymaya devam edelim, her yerde yasaklamalar, ses çıkarmanın, kişinin kendisini ifade etmesinin engellenmesi, yükselen bir ırkçılık, dincilik, doğanın talanı, pedofili, kadın tecavüzleri, çocuk istismarları… Listemizi uzatabiliriz, fakat şu anki durumu şöyle bir inceleyen herkes için yeterli olacaktır. Bölge gericiliğinin, karşı-devriminin, emperyalizmin jandarmalığının üssü durumundaki topraklarda yaşayan bu karamsar tabloyu gören, faşizmin bir şekliyle temas ettiği, hayatını etkilediği ve tehdit ettiği her insan elbette başlangıçta umutsuzluğa, yılgınlığa ve belki de korkuya düşecektir. Faşizm bunu bildiği için özellikle de toplum içinde korku ve güvensizlik yaymaya çalışır. Burada sermaye sınıfının, onun temsilcilerinin ve toplumdaki sözcülerinin, paralı hizmetkarlarının örgütlenmeye açık, devrimcilere sempati duyan kesimler üzerinde uyguladığı psikolojik savaş ve sinir harbi devreye giriyor.

Türkiye ve Kürdistan'da dinci-faşizmin IŞİD gibi dinci faşist örgütleri, sivil faşist güçleri örgütleyip her seferinde sokağa salması, devrimciler ve örgütlü güçler üzerinde uygulanan ağır baskılar, yoğun tutuklama, katliam ve yıldırma politikalarıyla devrimcilerin saflarında bir dağınıklık yaratmış durumda. Ancak düşmanın saldırılarının bu kadar sert olmasının, devrimci kitlenin saflarındaki dağınıklığı açıklamaya yetmesini bekleyemeyiz. Bu ülkede siyasal arenada devrimi güncel ve hazırlık gerektiren bir olgu olarak görenlerin örgütlü güçler içerisindeki sayısı çözümü düzen içi değişim veya iyileştirmelerle veya AKP'nin geriletilmesiyle mümkün olacak diye düşünenlerden çok daha az. Evet, ülkede ense karartmak isteyenler için veri çok. Dünya genelindeki duruma baktığımızda ise, yaşadığımız topraklardan farklı bir şey göremeyiz. Dünya genelinde sistemin çöküş sürecini yaşamasıyla birlikte ciddi boyutlara ulaşan çürüme, yoksulluk, yükselen bir gericilik mevcut. Dünya halklarının önünde sadece kapitalizmin çürüme sorunu durmuyor, aynı zamanda doğanın yok olma tehlikesi ile de karşı karşıyayız. Küresel ısınmanın etkileri gittikçe her yerde ciddi boyutlarda hissedilebiliyor. Dünyanın hangi köşesine giderseniz gidin, Amerika'da, Avrupa'da, Asya'da savaş tehdidi hiç olmadığı kadar büyük, faşist dalga tekrardan yükselişte. İşte bugün çevremizde duyduğumuz 'Artık buralarda yaşanmaz, başka yerlerde yaşayalım', 'Gidersek kurtuluruz' söylem ve ifadeleri dünyanın her köşesinde yükselen sorunlar, çelişkiler, savaşlardan ötürü sadece anı kurtarabilir. Hem milyonlarca işçi, yoksul, göçmen dünyanın neresine gidecek? Bu ifadelere karşın bizler ancak toplumsal olarak devrimcileşirsek ve bu düzenin çarklarını bir devrimle yıkıp yeniden kurarsak değişecek.

Durum bu kadar ciddiyken dünyanın değişeceğine inananlar, onun için çarpışanlar, sokakları terk etmeyenler olarak tarihin bizi sınadığı bugünlerde bu sınavdan geçebilecek miyiz? İşte bugün, toplumsal patlamaların, devrimlerin eşiğinde olan dünyamızda, ya emekçi halkların devrimcileşmesine öncülük edeceğiz; ya da sürecin elimizden kaçmasını izleyeceğiz. Bu bağlamda her birimizin -sempatizan veya kadro-, devrime daha fazla ne verebilirim, örgütlü gücümüzü nasıl daha genişletebilirim üzerine düşünmesi gerekiyor. Gençlik içinde çalışma yürüten bizlerin örgütlenme şansı daha fazla ve daha hızlı olabiliyor. Tarihin bizi sınadığı bu günlerde gençlik inisiyatif alarak, öne atılarak, cüretli pratiklerle yolu açabilecektir.

FIRTINAYA DOĞRU

ALİ VAROL GÜNAL

Bulutlar yoğunlaşıyor; ortalık bir hayli elektrik yüklü; şimşekler çakıyor, yıldırımlar düşüyor... Her şey fırtına öncesi o ihtişamlı gerginliğe işaret ediyor. Devrim de, karşı-devrim de o büyük kapışma anına doğru doludizgin gidiyor. İsteyen tarihte benzeri örneklerini arayabilir; ama bize kalırsa tarihin gördüğü en büyük iç savaşın öngününde bulunuyoruz. Daha doğru bir söylemle zaten varolan bir iç savaşın yeni evresinde…

Türkiye ve Kürdistan devrimi şimdi, benzetme yerindeyse, araftan geçiyor. Bundan sonra her şeyi güç ilişkileri belirleyecektir. Fırtına koptuğunda ancak sağlam binalar ayakta kalacaktır; siyasal terimlerle ifade edersek, ancak savaşıma öncesinde gerektiğince hazırlananlar, büyük kapışmadan zaferle çıkma olanağına sahip olacaklardır.

Bu fırtınanın Gezi ya da 6-8 Ekim Ayaklanmalarından farklı olacağı öncelikle kabul edilmelidir. Anlamak güç ama ortalama solun bir çok kesimi, 15 Temmuz darbe girişimi önceki süreçle sonraki sürecin değişmeden aynı seyrettiğini düşünüyor. 15 Temmuz öncesinde savunma/direniş çizgisinde olanların 15 Temmuz sonrası da aynı çizgide olmasına şaşmamak gerekiyor gerçi; çünkü devrim somut olarak algılanmadığı sürece, yaşanan bütün olayların tarihin normal seyrinde ilerlemesinden başka bir şey olmadığını düşünmek, tutarsızlığında tutarlı olmak demektir. Tarihin içindeki sıçrama anlarını öngöremeyenlerin başka türlü davranmalarını beklemek yanlış olurdu.

Şimdi gelişmeleri tahlil ederken ortalama sol hareketin ne yaptığından/yapmadığından çok, bizim, biz Leninistlerin ne yaptığına/yapmadığına bakmak daha yerinde olacaktır. Kendimizi burjuvazinin dayatmaya çalıştığı gündemlerin uzağında tutmaya, kendi gündemimize yoğunlaşmaya adapte etmek bizi bu süreçte diğerlerinden farklı bir yere koydu elbette; ama politik ilkeliliği izlemesi gereken, kitleler içinde hızla kök salmak sözkonusu olduğunda henüz istediğimiz düzeyin (olması gerekenin) bir hayli gerisinde olduğumuzu kabul etmemiz gerekiyor. Ve burada iğneyi başkalarına çuvaldızı kendimize batırmamız, bizi halimizden memnun olma sendromundan kurtaracaktır.

Egemen olamayan, egemen olabilmek için de gözü dönmüşcesine her yere saldıran Türk burjuvazisi, karşı karşıya olduğu tehdidin farkında. Bugüne kadar kullandığı yöntemlerin hiçbirinin devrimin gelişiminin önünü kesemediğini görüyor; bir varlık yokluk sorunuyla karşı karşıya olduğunun bilincinde; her şey, bu savaşı kazanıp/kaybetmesine bağlı. Şimdilerde halkı, dış güçlerin Türkiye'nin iyiliğini istemediği, "gelişen, güçlenen bir Türkiye'den çekindikleri; bunun için de Türkiye'nin önüne taş koymaya çalıştıkları" teraneleriyle uyutmaya çalışıyorlar. İçeride ve dışarıda yarattıkları savaş ortamının sonucunda kopacak fırtınanın kendilerini de önüne katıp süpüreceğini görmüş olacaklar ki, şimdilerde "rabia" işaretiyle ayakta kalmaya çalışıyorlar. Deyim yerindeyse fabrika ayarlarına dönerek, fırtınayı atlatmaya çalışıyorlar; ama gelin görün ki, ne dünya artık on sene önceki dünya, ne de Türkiye, on sene önceki Türkiye. Her şeyden önce, Gezi gibi büyük bir ayaklanmayı yaşamış bir ülke, artık eskisi gibi olamaz; ikincisi Kürt halkının onyıllardır vermiş olduğu mücadelenin, ulaşmış olduğu düzeyin gerisine düşeceğini düşünmek, en büyük ahmaklıktır; üçüncüsü, ufukta emareleri belirmeye başlamış olan büyük bir ekonomik krizin, varolan siyasi krizi daha da derinleştireceği gün gibi ortada. Buna, emperyalist-kapitalist devletlerin, "hasta adam" statüsünde gördükleri TC devletini kurtarmak için herhangi bir girişimde bulunmaya isteksizliklerini de eklemek gerekiyor (AB'nin Semih ve Nuriye'nin tutuksuz yargılanma taleplerini geri çevirmesini söylediklerimizi geçersiz kılacak bir argüman olarak ileri sürenler olabilecektir; onlara 19 Aralık döneminde aynı Avrupa Birliği'nin F Tipi Zindanlara onay verdiğini hatırlatmak isteriz; en büyük hata, emperyalistlerden devrimin yararına kararlar almasını beklemektir. TC devletini her koşulda desteklemeyenlerin, devrimi destekleyeceğine dair yanlış inancın sol saflardan sonsuza kadar uzak tutulması önem taşıyor).

Marx ve Engels'in yüzyıldan daha uzun bir süre önce Avrupa'daki devrimlerin geri çekilişini değerlendirirken yeni bir devrimin ancak yeni bir ekonomik krizden sonra geleceğine dair yaptıkları belirleme bugünün dünyası için geçerli olduğu kadar Türkiye ve Kürdistan için de geçerlidir. Biz, fırtına yaklaşıyor derken, bunun bir ekonomik krizi takip edeceğini söylemek gerekiyor. Türkiye tekelci kapitalizmin yapısal bunalımı değil bahsettiğimiz; muhtemelen inşaat sektörü başta olmak üzere bir çok sektörde yoğunlaşan kredilerin geri ödenememe durumunun yaratacağı krizden bahsediyoruz. Ya da uluslararası alanda oluşmuş olan finans balonlarından birinin burada patlamasıyla oluşacak krizden... Bu durumda Türkiye ekonomisinin ve ona doğrudan bağlı olan siyasi iktidarın ayakta kalacağını düşünmek, eğer burjuvazinin her türlü krizi atlatabileceğine dair duyulan ahmakça bir güveni ifade etmiyorsa bir politik körlüğü ifade ediyor olacaktır. Yaklaşan fırtınayı sezinleyememek için insanın ya devrimden tamamıyla umudu kesmiş olması gerekir ya da devrimci bir bakış açısına sahip olmaması.

Aslında karşı-devrim cephesinde yaşanan huzursuzluğu, kaynaşmayı görmek bile bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu sezmeye yeter. İç ve dış politikada tamamen sıkışanların er ya da geç kendi içlerine döneceklerinden kimin kuşkusu olabilir. Paranoyanın, birbirine güvensizliğin had safhaya ulaştığı devlet katında, herkes hem birbirinin kuyusunu kazmaya uğraşırken hem de kendisinin ipinin ne zaman çekileceğini düşünmekle meşgul. Bu koşullarda "yönetenlerin eski tarzda yönetmeye devam ettiği"ni söylemeye kim/nasıl cesaret edebilir bilemiyoruz; ama isterlerse "yönetenlere" bir sorsunlar hallerinin nice olduğunu.. ya da artık halktan gizleyemedikleri surat ifadelerine baksınlar...

Evet, fırtına yaklaşıyor. Eğer bu fırtına için hazırlıklarımızı şimdi yapabilir; işçi ve emekçileri bu fırtınaya hazırlayabilirsek buradan daha da güçlenmiş olarak çıkabilir ve fırtına sonrası yürünecek yolu daha emin adımlarla yürüyebiliriz. Bu fırtınada kendilerine korunaklı bir yer arayanlara hatırlatalım: Artık iç savaşta tarafsız olmanın mümkün olmadığı bir sınıra ulaşmış bulunuyoruz; artık ya proletaryadan yanasınız ya da burjuvaziden! Ya devrimden ya da karşı-devrimden, kaçıp sığınılacak bir ara yer kalmadı!

Avcılar İşçileri 3 Aydır Maaş Alamıyor

Avcılar Belediyesi bünyesinde çalışan Fen işleri, Temizlik İşleri ve Park ve Bahçeler bölümünde çalışan işçiler, üç aydır maaşlarını alamadıkları için 11 Ağustos günü Belediye önünde basın açıklaması yaptılar.

11.30'da Marmara Caddesinde sloganlar eşliğinde kısa bir yürüyüşte işçilerin öfkesi yüzlerinden okunuyordu. Belediyenin sloganı olan "Önce İnsan Dediler Emekçiyi İşinden Ve Aşından Ettiler" sloganları avcılar sokaklarında ses getirdi, kısa süre içinde civardaki halkın katılımıyla yürüyüş korteji daha da büyüdü.

Belediyenin önüne gelindiğinde polis belediyenin önünde barikat oluşturmuştu. Burada basın açıklamasını işçiler adına Belediye iş Sendikası 2 Nolu Şube Başkanı Erol Özdemir okudu. Açıklamada belediyenin ekonomik sıkıntılar yaşadığını ve bu yüzden maaş ödemesi yapılmadığı söyleminin komik olduğunu dile getiren Erol Özdemir, taşeron firmalara para ödendiğini, ama işçilere gelince sıkıntı olduğunun altını çizdi. Özellikle sendikalı taşeron işçilerinin hiç bir sendikal haklarını hayata geçirmek istemeyen belediye başkanının işçi düşmanlığı dile getirildi.

Basın açıklaması sona erdiğinde, işçiler "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganlarıyla işyerlerine döndü.

Yaptığımız sohbetlerde işçiler ve sendika başkanı, "*sendikal haklarımız ve maşlarımızın ödenmesi için eylemlere ve basın açıklamalarımıza devam edeceğiz, bu olayın takipçisi olacağız*" dediler.

Avcılar Belediyesi işçileri 26 Temmuz günü 3 aylık maaşlarını alamadıkları için iş bırakmış ancak 31 Temmuz'da ücretlerinin ödeneceği sözü verilince yeniden işbaşı yapmışlardı. 31 Temmuz ve 2 Ağustos'ta iki taksitte ödeme yapılacağı sözü verilmesine rağmen ödeme yapılmadı.

Şişli Belediyesi'nde İhale Bir Ay Ertelendi

Şişli Belediyesi'nde, Kent-Yol firmasının ihale dışı bırakılması nedeniyle DİSK Genel İş Sendikası üyesi 1170 işçi 24 Temmuz itibariyle iş bırakmıştı. Şişli Belediyesi önünde yapılan 3 günlük kitlesel eylem sırasında ihale gerçekleşmiş ve üç ortak firma da ihaleyi almıştı.

CHP Genel Merkezi ile sendika arasında 1 Ağustos günü geç saatlere kadar süren görüşmelerde Şişli Belediyesi'nin ihaleyi bir ay erteleme yoluna gittiği öğrenildi.

Bu gelişme üzerine işçilerin nasıl bir tavır alacağını sorduğumuz Genel İş İşyeri Temsilcisi Ahmet Öztürk, "*Şimdilik konu tatlıya bağlandı. Bu nedenle çadırımızı kaldırdık. Sendika ile belediye ve CHP Genel Merkezi ile görüşmeler sürüyor. Binden fazla arkadaşımızın işsizlik ve özlük haklarının yok olmasına karşı eylem yapmıştık. Bir aylık süreci bekleyeceğiz. Umarız olumlu bir çözüm yoluna gidilir*" dedi.

Bir aylık ertelemenin bitiminde işçilerin durumunun ne olacağı konusu ise halen belirsiz. İşe alınsalar dahi bugüne kadar kazanmış oldukları sendikal örgütlülüğü ve haklarını kaybetmiş olacaklar.

And Pastel Satış Ofisinde Z İncirli Eylem

Kartal Soğanlık'ta bulunan And Pastel Projesinde bir işçinin işten atılması ve sendikal faaliyet yürüten işçiler üzerinde baskı uygulanması üzerine İnşaat İşçileri Sendikası'nın And Pastel Ofisi önündeki eylemi üçüncü gününde zincirleme eylemi ile devam ediyor.

And Pastel Projesi'nde çalışan Enver Bişgin işten atılmış ve satış ofisi önünde işe geri alınmak ve sendikal haklara saygı duyulması talebiyle eyleme başlamıştı.

31 Temmuz günü Enver Bişgin ve İnşaat İş Örgütlenme Sekreteri Kadir Kurt, And Pastel Satış ofisi girişindeki kapıya kendilerini zincirledi. Patron temsilcileri polisi çağırarak eylemi sonlandırmak istedi, polis gelerek satış ofisi yanında beklemeye başladı.

İlerleyen saatlerde Anadolu Grup yetkililerinden birisi zincirleme yapılan kapıdan çıkmak istedi, işçiler izin vermeyince tehdit etti. Tartışma sürerken yakın çevrede oturan şirket çalışanlarından birisinin topladığı eli sopalı bir grup işçilere saldırdı.

İşçiler saldırıyı püskürttüler fakat çeşitli yerlerinden yaralandılar, bir işçinin ise kolu kırıldı.

İnşaat İş Sendikası bir açıklama yaparak patronların işçileri sömürmesine, baskı, tehdit, işten atma ve faşist saldırılarına karşı sessiz kalmayacaklarını, bu saldırıların kendilerini asla mücadeleden vazgeçiremeyeceğini belirttiler.

"İşimizi Geri Alacağız KHK'ler Gidecek Biz Kalacağız"

KESK İstanbul Şubeler Platformu, KHK'larla ihraç edilen 10 bin emekçinin işlerine geri alınması talebiyle 10 Ağustos günü İstanbul Valiliği önünde basın açıklaması düzenledi.

"İşimizi Geri Alacağız KHK'ler Gidecek Biz Kalacağız" pankartı açan emekçiler, sık sık "Direne Direne Kazanacağız", "KHK'ler Gidecek Biz Kalacağız" ve "Ne Darbe Ne OHAL Demokratik Türkiye" sloganları attı.

Açıklamayı yapan KESK İstanbul Dönem Sözcüsü Özlem Tolu, yıllardır sürdürdükleri emek ve demokrasi mücadelesinin suç sayılmasına tepki göstererek, sendikal hak ve özgürlükler mücadelesi yürüttükleri için açığa alınanların suçlu değil, kamu emekçileri mücadelesinin onuru olduğunu söyledi.

Geri adım atmayacaklarını vurgulayan Tolu, ihraç edilen 10 bin emekçinin imzalarını OHAL Komisyonu'na teslim edeceklerini söyledi, *"Bizler OHAL Komisyonu adı altında yapılmaya çalışılanların farkındayız. Ne yazık ki ülkemizde hukukun üstünlüğü ve hukuk devleti ilkelerinin hiçbir kırıntısı kalmamıştır. Bizi işimizden, ekmeğimizden eden KHK'leri çıkaran, imzalayan ve alkışlayanların kurumlarının önünde olmaya devam edeceğiz*" dedi.

Kamu emekçileri açıklamanın ardından topladıkları imzaları teslim etmek üzere İstanbul Valiliği'ne geçti.

Mimar Alev Şahin, Düzce'de KHK ile atıldığı işine geri dönebilmek için yaptığı eyleminde 10 Ağustos itibarıyla 137. gününde…

İzmir'de Ulaşım Duruyor

DİSK Ege Bölge yaptığı basın açıklamasında, TİS'e aykırı ve haksız işten çıkarmalara karşı 2 Ağustos günü sabah 06.00-08.00 arası tüm ulaşımın duracağı, 12.00'da İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde kitlesel basın açıklaması yapılacağı açıklandı.

Resimdeki işçi sağlık durumundan dolayı aldığı raporlar nedeniyle "performansı düşük" bulunarak işten çıkartılmış.

Büyükşehir Belediyesi OHAL'den Faydalanıyor

İzmir Büyükşehir Belediyesine bağlı taşeron işçilerden 50'nin üzerinde işçi, yakın zamanda işten atıldı.

Düne kadar bütün sendikalar birlikte açıklama yaparak, "tüm işçiler alınıncaya kadar mücadelemiz aratarak devam edecek" dediler. Bu eylemlerin haksızca KHK'larla işten atılan emekçilerin mücadelesini de desteklediğini vurguladılar.

2 Ağustos günü ESHOT (Otobüs İşletmeleri) işçilerinin bağlı olduğu 1 Nolu Genel İş yönetimi ile görüşme yapan belediye, 10 işçiyi işe geri alma karşılığında, sabah yapılacak iş durdurma eylemini iptal ettirdi. Ve Büyükşehir Belediyesi, eylem yapan işçileri işten atmakla tehdit eden bir açıklama yayınladı...

4-5-6 ve 7 Nolu şubelerin desteğinde 2 ve 3 Nolu Şubeler açıklama yaparak bu durumu protesto ettiler. DİSK Ege Bölgesi Sorumlusu Memiş Sarı'nın da katıldığı eylemde "İş Ekmek Yoksa Barış Da Yok", "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganları atıldı. Basın açıklamasını Genel İş Sendikası 2 Nolu Şube Başkanı Arif Yıldız okudu.

Eylemlerin artarak devam edeceği, işbirlikçi sendikacıların korkularının ecellerine faydası olmadığı söylenerek, işbirlikçi sendika ağaları protesto edilerek açıklama bitirildi.

İşten atılacak işçiler listesinde ise 427 işçinin ismi var…

Eylemlerde, Grevde, Direnişteki Tüm İşçilere Selam Olsun

İzmir'de Mücadele Birliği okuru devrimci işçiler, eylemde olan işçi arkadaşlarını selamlamak için İzmir sokaklarını afişlerle donattılar

Mahalla İşçileri Grevde

Mısır'ın Mahalla şehrinde 6 binin üzerinde tekstil işçisi, devlete ait Misr Spinning and Weaving şirketinin içerisinde oturma eylemine başladı. İşçiler, vaat edilen yüzde 10 primin ödenmesini ve gecikmiş ödemelerinin yapılmasını talep ediyor.

Tekstil işçileri, 7 Ağustos Pazartesi günü fabrika üretimini durdurdu.

İşçiler "*Fabrikamız içerisindeki grevi sürdüreceğiz ve herhangi bir kimseyle çatışmaktan kaçınmak için dışarıya çıkmama kararı aldık*" derken, yüzlerce polis şehrin girişlerine ve çıkışlarına yerleştirildi.

Spinning and Weaving Holding şirketi, Mısır'ın en büyük şirketlerinden ve 75 binden fazla işçi çalıştırıyor.

Mahalla işçileri, prim ve daha yüksek maaş talebiyle 2006 yılında greve gitmiş, bu grevleri de ülke içerisindeki birçok fabrika işçisinin greve gitme kararında etkili olmuştu. İşçiler bu grevle, 2011 yılında gerçekleştirilen '25 Ocak Devrimi'ne öncülük eden büyük fabrikalardan biri olarak görülüyorlar.

2015 Mayıs'ında Kahire Yüksek Mahkemesi, herhangi bir greve katıldığı tespit edilen işçilerin 'kamu çıkarını oyaladığı' gerekçesiyle emekliliğe ayrılacağı kararı vermişti.

Hindistan'da "Topraksızlık" Protestosu

Hindistan'da 9 Ağustos'ta binlerce tarım işçisi, Tüm Hindistan Tarım İşçileri Sendikası (AIAWU) öncülüğünde 'topraksızlığı' protesto etmek için başkent Yeni Delhi'deki Parlamento Caddesi'ne yürüdü.

Tarım işçileri, Başbakan, Çalışma Bakanı ve Kırsal Gelişim Bakanı'na ithafen bir 'talepler bildirisi' duyurdu.

Bildiride, Hindistan'da kırsal kesimde yaşayanların %55 (2011 verilerine göre) ve ülkenin yaklaşık %30'unun da evsiz ve işsiz olduğu vurgulandı. Asıl problemin topraksız insan sayısının gün geçtikçe artması ve on binlerce işçinin borçlarından, sert hava koşullarından ve dalgalanan mahsul fiyatlarından dolayı her sene toprak kaybetmesi olduğu söylenerek %30 olan işsizlik oranının üç milyon insanın hayata devam edebilmesi ile doğrudan ilgili olduğu söylendi.

Bildiride, kullanılmayan toprakların işlevselleştirilmesi, toprak reformları yüzünden arazide mafyaların egemenlik sürmesinin önüne geçilmesi, bunun yerine arazilerin 'topraksız' Dalitlere, Adivasislere yerlilerine ve tarım işçilerine dağıtılması gerektiği belirtildi.

Sendika, işçilere verilen 100 günlük minimum çalışma gününün 250'ye ve asgari ücretin ayda 47 dolara çıkarılması talebinde bulunurken, "her evsiz aileye bir ev ve tuvalet verilmesi"ni de isteyerek bunun asgari yaşam standardı olduğunu vurguladı.

Samsun'un İlkadım ilçesinde ataması yapılmadığı için inşaatlarda çalışmak zorunda kalan beden eğitimi öğretmeni 25 yaşındaki Ömer E. çalıştığı inşaatın üçüncü katındaki iskeleden düşerek ağır yaralandı.

CHP AYNASINDA ORTALAMA SOLUN HALİ

İ.CEVAT ÇETİNER

Ortalama solun şu anki halini bir akıl tutulması olarak mı yoksa can çıkar huy çıkmaz şeklinde mi tanımlamak lazım. Biz durumu anlatalım kararı siz verin.

Bu durumun evveliyatı yani öncesi olmakla birlikte görünür hale gelmesi, Kılıçdaroğlu'nun liderliğindeki CHP'nin Ankara-İstanbul yolunda arz-ı endam etmesi ile oldu. Bir de baktık ki ÖDP'sinden Hazirancısına, emeğin sermayeye karşı mücadelesini her şeyin önüne koyduğunu iddia eden EMEP'inden ulusal inkara-asimilasyona karşı mücadeleyi bayrağının en üstüne yazmakla övünen HDP'sine kadar hepsi CHP'nin peşine takılıverdi. Peki CHP nedir, neyi savunur?

Terörle mücadele için hangi desteği istediniz de vermedik diyerek özgürlük ve demokrasi mücadelesine karşı her şeyi yapmaya hazır olduğunu söyleyen bir partidir. Mustafa Suphilerin katledilmesinin altında imzası olan, Nazım Hikmet gibi bir çok komünisti işkenceden geçirip, zindana atmış bir partidir. Diyanet işlerini kurarak pan-islamizmi devlet politikası haline getirmiş, farklı inançları katliamlardan geçirmiş bir partidir. Sermayenin emek üzerindeki egemenliğini sağlamak için aceleyle İzmir İktisat Kongresini toplamış partidir. Devleti ulusal inkar, asimilasyon ve işgale dayalı olarak kuran partidir, vs. vs. CHP'nin tarihi ya da geçmişi diyelim, böyle.

Bu yürüyüşle birlikte Özgürlükçü Demokrasi gazetesinde özetle, "CHP HDP ile ittifak yapmazsa iç savaş çıkar. Bunu önlemek için ittifak kurulmalıdır." şeklinde yazılar daha sık görülmeye başlandı. Öncelikle tüm bilimsel tartışmaları bir kenara bırakıp şunu sormak geliyor insanın içinden. Kürdistan'da çok kısa zaman önce kadınların, çocukların, yaşlıların, gençlerin yaşamlarını yitirmesinin nedeni bir deprem miydi? Sayfalarında buralarda yaşanan acı ve kahramanlıkları anlatan bir gazetenin savaş gerçekliğinin inkarına gözlerini kapaması nasıl mümkün olur? Şimdilerde seslendikleri "Vicdan" kabul eder mi bunu?

Vicdanla devrim mücadelesini anlamlandırıp açıklamak mümkün değildir elbet. Biliyoruz. Öyleyse devrimin teorisi ve pratiğiyle ilgilenen herkesin bildiği iki gerçekliği hatırlayalım. Birincisi, iç savaşın sınıf savaşının en ileri biçimi olduğudur. İkincisi özgürlük mücadelesine sınıf perspektifiyle bakmayanlar dahi bilir ki, iç savaştan geçmeden başarıya ulaşmış tek bir devrim bile yoktur. Dolayısıyla emeğin kurutuluşunu, demokrasiyi, ulusal kurtuluşu isteyen herkesten ne beklenir? İç savaştan kaçınmanın yollarını araması değil. Başlatmanın, varsa da kazanmanın yollarını araması değil mi? Tamam, Sarısözen gibi bazı aklı evveller kaçmanın yolunu arıyor da Ö. Demokrasi nasıl olur da inkarcı-asimilasyoncu devleti kurtarmaya yönelik akıl üretenlere, katilleriyle kucaklaşmayı önerenlere sayfalarında yer veriyor. Sormak gerekiyor, "şimdi devrim zamanı" değil miydi?

Bu duruma bakılırsa sadece korku ve cesaret değil akıl tutulmasında da bulaşıcı bir yön var!

Evrensel gazetesinde bir EMEP yöneticisi bakın ne diyor: "Sırrı kardeşimiz de CHP'den özeleştiri beklediğini açıklamıştır. (...) Şimdi yürüyüşü olumsuzundan tartışıp tartıştırmak, güçten düşürmek mi gerekir, tersi mi (...) Yapılması gereken, iktidara karşı hak ve demokrasi mücadelesinin güçlerini daha çok birleştirip ilerletmek değil midir?"

Sermayeye karşı mücadele ettiğini göğsünü yumruklayarak haykıran EMEP'in CHP ile ittifakı savunmasına ne demeli? Yoksa CHP sermayenin partisi değil mi? Yoksa CHP'yi destekleyen sermaye işçi dostu mu? Ya da sermaye ne zamandan beri "hak ve demokrasi" mücadelesinden yana?

Gelin bir de diğer açıdan bakalım. Acaba ortalama solda yaşanan bir akıl tutulması değil de, huylunun huyundan vazgeçmeme hali mi?

90'ların ilk yarısı, DYP-SHP (CHP) hükümeti iş başında... Kayıplar, infazlar, Sivas'ta insanların yakılması, Kürdistan'ın yerle bir edilişi yaşanıyor. Yani bugün birilerinin korkuyla andıkları 90'lı yıllar yaşanıyor. Tüm bu zulüm ve katliamlar halka hükümet ortağı olan SHP (CHP) üzerinden kabullendirilmeye çalışılıyor. Olası tepkiler onun aracılığıyla sönümlendirilmeye çalışılıyor. Peki bilin bakalım SHP (CHP)'yi seçimlerde destekleyen kimdi? Denebilir ki herkesin hata yapma hakkı var. Olabilir tabi. Ama yaşananları biraz daha hatırlayalım.

Bu dönemde Leninistler, "Kürdistan faşizme mezar olacak" şiarıyla SHP'yi hedef almaya başlıyor. SHP'nin "solculuğunun" toplum tarafından tartışılıp aşılmasının imkanını yaratıyor böylece. Peki SHP'yi sahiplenip Leninistlere saldıranlar kim oluyor: Ortalama sol.

Biraz daha geriye gidelim. Bilinir ki 12 Eylül askeri faşist darbesini ortalama sol zamanında çözümleyip halkı zamanında mücadeleye çağıramamıştır. Peki neden? Tarihte biraz daha geriye gidelim, anlaşılacaktır.

1970'li yıllar. Ortalama solun gözünde CHP ilerici bir partidir. Nerden mi çıkarıyoruz. CHP'nin seçim kazanması için ortalama solun dağa taşa Ecevit yazmasından. Leninistler ise. CHP kuyrukçuluğunu mahkum edip bağımsız sosyalist aday çıkarınca, tıpkı 90'larda olduğu gibi, CHP'den önce ortalama solun saldırısına maruz kalacaktır.

70'li yıllardan devam edelim. Ortalama solun ağzından, "ordu gençlik el ele milli cepheye" şoven sloganının eksik olmadığı yıllardır.

Peki tahmin edin bakalım, 70'lerden bu yana ortalama solun en kesintisiz çalışma yürüttüğü yer neresi olmuştur? CHP... CHP'nin mahalle, ilçe, il ve gençlik kolları içinde çalışmak, ortalama solun değişmezi olmuştur. Bunu yapmayan Leninistlere garip garip bakılırdı, bakılıyor halen.

Biraz daha geriye gidelim. 1960 askeri darbesini ortalama sol, "anti-emperyalist" ve "ikinci Kuva-i Milliye hareketi" olarak görüp selamlayacaktır.

Şimdi baştaki sorumuzu yineleyelim. Ortalama sol akıl tutulması mı yaşıyor, yoksa huylu huyundan vazgeçmez hali mi var?

Ve son olarak şunu belirtelim. 60'lı yıllardan bu yana CHP'nin etrafında dönüp duran ortalama sola baktığınızda şu iki olgudan en az birine sahip olduğunu görürsünüz.

Birincisi, Türkiye'de sermayenin iktidar olduğunu kavrayamayışı. Bilindiği gibi, Türkiye'de burjuvazi, feodalizme karşı burjuva demokratik devrime girişmeksizin kapitalizmi egemen kılmıştır. Yani kapitalizmin gelişimi evrimci tarzda olmuştur. Bu ise ortalama solda, burjuva demokratik devrimi tamamlama fikrinin bir saplantı haline gelmesine neden olmuştur. Dolayısıyla kapitalizmi yani egemen olan üretim biçimini yok etmeyi hedefe almayan yani anti-kapitalist olmayan bir halk devrimi savuna gelmişlerdir. Böylece kapitalizmi hedefe almayan, burjuva demokratik devrimi tamamlamayı hedefe alan bir mücadele pratiği doğmuştur. İşte bu, ortalama solu, burjuvaziyle (onun çeşitli partileri aracılığıyla) ittifak arayışına sokan nedenlerden biridir. Ortalama sol, burjuvaziye karşı bir burjuva demokrasi için mücadele etme arayışına düşmüştür. Bu ortalama solu burjuvaziye yedeklemekle kalmaz, aynı zamanda tüm radikal söylemine-pratiğine rağmen reformizme götürmektedir.

İkincisi, Kemalist harekete yönelik yaklaşımdır. Ortalama sola göre Kemalist hareket küçük burjuva, ilerici, anti-emperyalisttir. Birinci kuva-i milliye hareketi yarı yolda kalmıştır ve onu kaldığı yerden alıp amacına ulaştırmak gereklidir! Peki Kemalist hareket kendini nerede somutlamaktadır: Ordu ve CHP! İkisinin de zaman içinde emperyalizmle işbirliğine girdiğini söyleseler de, bu damarın onlarda var olduğuna da inanırlar. Dolayısıyla kendini ikinci kuvva-i milliyeci olarak gören ortalama sol, gözünü CHP ve ordudan bir türlü ayıramaz. Buralardan gelen en ufak bir işaretle peşine her daim takılmaya hazırdırlar. 1960 ve 1971 darbelerine ilişkin körlük burdan gelir. Bu durum ortalama solu burjuvaziye yedeklemekle kalmaz, aynı zamanda, tüm radikal söylem ve pratiklerine rağmen reformizme götürmektedir.

Kemalist hareketin ilerici görülmesi, teşhirini de engellemiştir. On yıllar boyu ilericilik misyonu bu gerici burjuva harekete yüklenmiş ve bu, sosyalizm adına yapılmıştır. Ortalama sol Kemalistleri halka ilerici olarak göstererek, halk üzerinde Kemalist burjuva hegemonyanın pekişmesini sağlamışlardır. Eğer bu zihniyet olmasaydı, Kemalist düşüncenin halk üzerindeki politik etkisi de bu kadar uzun sürmezdi.

Bu etki 90'ların ikinci yarısından itibaren, gelişen iç savaşın etkisiyle karılmaya başladı. Gezi ve referandum bu kırılmayı pekiştirdi. Zaten bu görüldüğü içindir ki, bu hegemonyayı yeniden kurmak için yürüyüş başlatıldı. Ortalama sol bir kez daha, sosyalizm adına buna katkı sunuyor. Ama halk gerçeğin bilgisine kanı ve canı pahasına ulaşmıştır. Dolayısıyla CHP'yi düştüğü çukurdan çıkarmak için el uzatanların o çukura düşmesine acımayacaktır.

Türkiye ve Kürdistan halklarının ve devrimci çevrelerin Kemalist etkiden kurtulamamasının yaşanan tüm acıların en önemli nedeni olarak gören UKH'nin günü birlik çıkarları uğruna ölüyü diriltmeye çalışması ise tarihsel bir hata olacaktır. Solun ve halkın başına yeniden bela edilmesine meşruluk kazandıracak yaklaşımlar tarihsel bir hata olacaktır. Gezi de yapılan tarihsel hatadan daha büyük bir hata olacaktır. Stratejik kazanımlar taktiksel politikalarla heba edilmemelidir. Kürt halkının özgürlük ve demokrasi için ittifak gücü, devrim ve özgürlükten yana olan Türkiye halklarıdır.

Savunma Susmayacak, Savaşacak

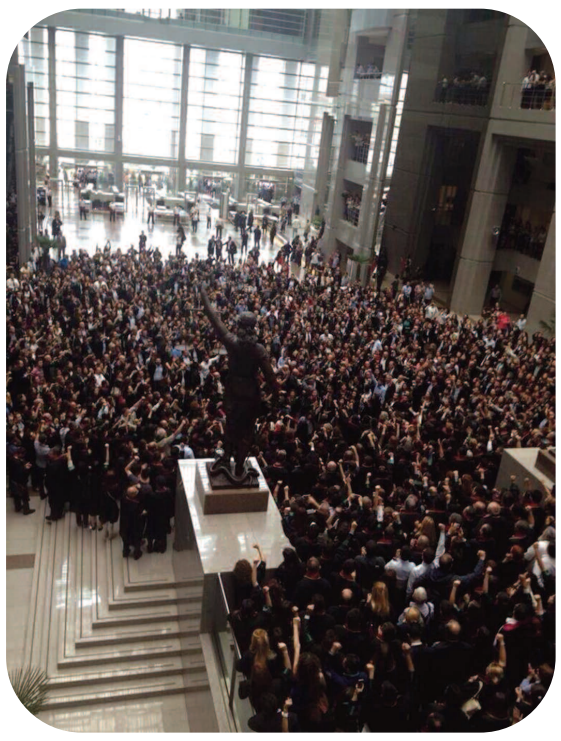

29 Ekim 2016 tarihinde yayınlanan 676 sayılı KHK ile, yargılama süreçleriyle ilgili kısıtlamalar gelmişti. Bu KHK ile davalara girecek avukat sayısı sınırlandırıldı, avukat müvekkil görüşmelerinin kayıt altına alınacağı düzenlemesi getirildi. Örgüt faaliyeti çerçevesinde işlenen suçlar bakımından yürütülen kovuşturmalarda, duruşmada en çok üç avukat hazır bulunabilir düzenlemesi ile siyasi davalarda çok sayıda avukatın duruşmada savunma yapmasının yolu kapatıldı.

Cumhuriyet savcısının isteği üzerine hakim kararıyla avukatın müvekkiliyle görüşme hakkının 24 saat süreyle kısıtlanması yasalaşmış oldu.

Kararnameden önce bir avukat hakkında örgüt suçları nedeniyle dava açılmışsa, aynı suçlardan tutuklu ya da hükümlü olanların avukatlığını yapması engellenebiliyordu. Kararname ile;

Avukata, avukatlık engeli koymak için artık dava açılması gerekmiyor, soruşturma açılması bile yeterli oluyor. Eskiden sadece tutuklu ve hükümlüler açısından geçerli olan bu kural, artık hakkında soruşturma olan bir kişi için de geçerli olacak. KHK ile getirilen bu düzenleme ile ilgili Adalet Bakanlığı, bu suçlardan hakkında soruşturma ve kovuşturma olan avukatların 2 yıla kadar görevlerinden yasaklanabileceği talimatını verdi.

Talimatta, "*Kamuoyu tarafından hassasiyetle takip edilen terör ve çıkar amaçlı suç örgütleri ya da infial uyandıran bazı suçlara ilişkin soruşturmalar nedeniyle tutuklamalar kapsamında, müdafiler aracılığı ile örgütsel haberleşme, talimat alma ve verme, delillerin karartılması gibi güvenlik zaafiyeti oluşturacak eylemlerin önlenmesi, örgütten ayrılmaların kolaylaştırılması ve soruşturma ya da davaların selameti bakımından, ilgili makamlar tarafından önleyici tedbirlerin alınması büyük önem arz etmektedir*" denildi.

Ayrıca "Müdafilik görevinden yasaklama kararının, avukat hakkındaki soruşturma veya kovuşturma konusu suçla sınırlı olmak üzere, bir yıl süre ile verilebileceği; soruşturma ve kovuşturmanın niteliği itibarıyla bu sürelerin altı aydan fazla olmamak üzere en fazla iki defa uzatılabileceği" ifade edildi.

Talimatta yasaklanan avukatın, yasaklanmış bulunduğu sürece başka davalarla ilgili olsa bile müdafiliğini veya vekilliğini üstlendiği kişiyi ceza infaz kurumunda veya tutukevinde ziyaret edemeyeceğine dair düzenleme de bulunuyor.

Sanıkların / şüphelilerin kendi avukatlarının tutuklandığı / yasaklandığı, bu nedenle de davalara girmelerinin engellendiği, Barodan atanan avukatların korku ve endişe ile çekilmek zorunda kaldığı davalarda, adil bir yargılama yapılamayacağı, çokça hak ihlaline yol açacağı çok açıktır.

Yapılan tüm bu düzenlemeleri sadece avukatlık mesleğine yapılan saldırılar olarak ortaya koymak eksik kalacaktır. Bu düzenlemelere, OHAL ile tırmanışa geçen zindanlardaki hak ihlallerinin üstünü örtmek, bu saldırıları yoğunlaştırmak için ihtiyaç duyulduğunu akıldan çıkarmamak gerekir. Zindanlardaki baskının arttırılması için sürekli fırsat kollandığı hepimizin malumu. Özellikle son günlerde "tek tip kıyafet"in yeniden gündeme getirilmesi ile avukatlık mesleği ile ilgili yapılan düzenlemeleri birlikte okumak gerekir.

OHAL'in ilan edildiği ilk günden bu yana yapılmış tüm yasalar, ilan edilen KHK'lar, yargı kararları ile Türkiye'de zaten bir ayağı çukurda olan hukuk sistemi tümüyle çökerken, tüm varlığını saldırılar üzerinden devam ettirmektedir. Tüm bu saldırılara karşı savunma susmayacak savaşacak demek ve bunu pratiğimizde göstermek de bize düşen görev olarak karşımızda durmaktadır.

Devrimci Hukukçular

Sokakları Terketmeyeceğiz!

Nuriye ve Semih Dayanışması'nın, açlık grevinin 150. günü Beşiktaş Kartal Heykeli'nde yapmak istediği basın açıklamasına polis vahşice saldırdı. "Nuriye Semih Yalnız Değildir" sloganlarının yükselmesiyle birbirine kenetlenmiş insanlar zorla, darp edilerek gözaltına alında. Gözaltına alınan 41 kişi arasında ben de vardım. Gözaltına alınmamızla başlayan sistematik işkenceleri sizlere aktarmaya çalışacağım.

Tıka basa doldurulduğumuz gözaltı aracında darp edilerek, zorla ters kelepçeye maruz kaldık. İçerde çevik kuvvet polislerinin hakaretleri, tekme tokat saldırıları altında, sloganlarımızı haykırdık, kendimizi ve arkadaşlarımızı savunduk. Bu onları daha da azgınlaştırıyordu. Çünkü yaptıklarına karşı sessiz kalmamızı istiyorlardı.

İnsanlık onuru işkenceyi yenecek sloganı atılmaya başlandığında, siz insanlıktan, onurdan ne anlarsınız diyerek küfürler, hakaretler, darplarla ırkçı müziklerle bizi yıldırmaya çalıştılar. Hastaneye gidiş yolunu uzatarak işkencelerine devam ettiler. Hastane yolları daha fazla işkence yapmak için kullanıldı. Ellerimiz kelepçeleri daha fazla sıkılarak bekletildik. Gecenin bir yarısı vatan işkencehanesine vardığımızda, üst araması dayatması ile karşı karşıya kaldık. Zorla çıplak arama yapmaya çalıştılar. Parmak izi almak için zorla başka odalara tek tek sürükleniyorduk.

Elleri eldivenli katiller, gayet kibar bir şekilde, şu yasanın şu maddesi gereğince parmak izinizi alacağız gönüllü vermezseniz zorla alacağız, parmak izi verecek misiniz? Hayır, cevabının ardından direk üzerimize atlayarak, kollarımız ve bacaklarımızı kilitleyerek yere yapıştırılıyorduk. Kollarımızı kırarcasına katlıyorlardı, üzerimize üç kişi oturarak hareket etmemizi engelliyorlardı, bileklerimizi 180 derece çevirerek parmak izlerimiz alınıyordu, ağzımızdan çıkan tek cümle, "insanlık onuru işkenceyi yenecek." İşkence bitince kaldırılıp fırlatılıyor bir başkasını işkence odasına alıyorlardı

Sabah beş gibi gözaltı hücrelerine atılıyorduk, bir kaç saat sonra çevik kuvvet kadınlarının kahkahalarıyla uyanıyorduk. Hastane hazırlıkları başlıyordu. Ters kelepçe kabul etmediğimiz için darp edilerek sonuna kadar sıkılmış kelepçelerle götürülüyorduk. Kelepçe esnasında bir polis kolumuzu kırmaya çalışırken diğer polis, bu seferlik affedin, deyip iyi polis-kötü polis rolü oynuyorlardı. Gözaltı aracında darplar, saatlerce bekletilmeler, doktorun ilgilenmemesi, hastane dönüşü daha ağır işkencelerle karşılaşıyorduk. İkinci günün sonunda anladık ki hastaneye götürmek işkencenin bir parçası, geri vatana döndüğümüzde, hücrelere konmadan önce, yüzümüz duvara dönük bekletmeye

Pazartesi sabahı yeniden hareketlilik... Yeniden hastane... İşkence... Karar verdik hastaneye gitmiyoruz. Amirleri gelerek, gitmek istemiyorsanız doktoru buraya getirdik, burada muayene olacaksınız, dayatmasının ardından hastane işkencesini çekmeyi göze alıyoruz. Dönüşte avukatlarımızla görüştürülüyoruz dışarıdan birisini görmek iyi geliyor. Emniyette ifadeler alınmaya başlıyor, susma hakkını kullanıyoruz tekrardan nezarete indiriliyoruz. Kadın polislerden gördüğümüz işkence beni düşündürüyor. Feministler buna ne cevap veriyor acaba diyorum?

Salı günü gözaltı süremizin son günü, savcılığa çıkartılmayı bekliyoruz. Elbette önce hastane işkencesi... Saatlerce, yaklaşık yedi saati geçkin ters kelepçeli araçlarda bekletiliyoruz, ardından Çağlayan adliyesinin -7. katında bekletiliyoruz. Saat dört dolaylarında hiç savcıyla görüşmeden yurt dışı yasağı ve haftada bir imza atma şartıyla bir yol kenarında salıveriliyoruz. Adliye önünde bizleri bekleyen ailelerimiz, dostlarımız, yoldaşlarımız ile buluşamayalım diye. Ama başaramıyorlar alkışlar, sloganlar ile karşılanıyoruz.

Bu sistematik işkencelerin sebebi bugün, Nuriye ve Semih'in eylemleri, yarın faşizmin her türlü saldırısına karşı yapacağımız eylemlerimizi engellemek, sokağı yalnızlaştırmak. Ama başaramayacaklar. Bu saldırganlığı onların güçlülüğünün değil güçsüzlüğünün göstergesidir. Devrimin korkusu faşizmi iliklerine kadar korkutuyor. Korkmakta haklılar. Faşizmin saldırılarına asla boyun eğmeyecek, mücadeleyi ve sokakları terketmeyeceğiz.

SÜRECİ ANLAMAK VE GÖREVLERİMİZ

Devrimci mücadele de yaşanan olaylar arasında mantıklı köprüler kurabilmek zordur. Hele de yetişebileceğimizden daha hızlı akıp gittiği bu zamanlarda bunu başarmak daha zordur. Olayları anlamlandırmak, köprüler kurmak daha öncesinde çoğunlukla devrimcilerin kullandığı metotken şimdi gencinden yaşlısına tüm emekçilerin kullandığı, ihtiyaç duyduğu bir metot olarak karşımıza çıkıyor. Çünkü dün sık sık söylenen "ben siyasetle ilgilenmiyorum" sözü artık geçerliliğini yitirdi. Siyaset biz onunla ilgilenmesek de o bizimle doğrudan ilgileniyor. Biz sabahlara kadar "siyasetle ilgilenmiyorum" diyelim sonuçta ekonomik krizden kaynaklı zamanında elli kuruşa aldığımız ekmeği şimdi iki katı fiyatından alıyor, okullarda cihat eğitimi veriliyor, mezun olduktan sonrada işsiz kalıyoruz. Bunlar siyasetin kendisi yani yaşamın ta kendisidir.

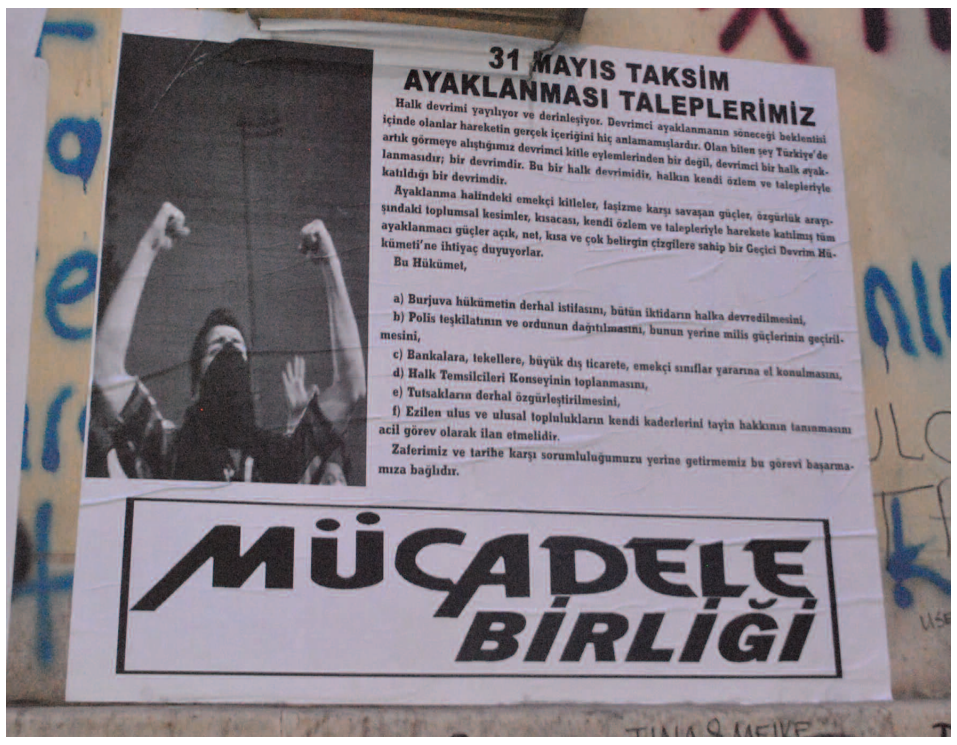

Olaylar arasında köprüler kurabildiğimiz ölçüde doğruya ulaşır ve sonuç alıcı çözümler koyabiliriz. Bu devrimcileri ilgilendirdiği kadar devrimci kitleleri de doğrudan ilgilendirmektedir. Çünkü kitleler alışıla gelmiş sözlerle, eylemlerle ve sonuçsuz çözümlerle harekete geçecek durumda değildir. Bu yüzdendir ki sol çevrelerde yükselen hayıflan sendromu mevcut. Verilen mücadelenin halkta karşılık bulamamasını halkın eksikliği, emekçilerin devrim için hazır olmayışına bağlıyorlar. Yaşanan olayların bizim tarafımızdan tespiti "devrimci durum" olarak yapılıyorsa bunun kitlelere anlatılması sırasında ikna edici olunmalıdır. Bunun için her bir komünistin yöntemi elbette ki başka olacaktır. Kitabi bilgilerle kitlelerin ikna edilemeyeceğini unutmamak gerekir. Yaşamın kendisi pratiktir. Komünistler kitaplardan ilkeleri, stratejileri ve doğru politikaları öğrenirken bunun kitlelere ulaştırılması konusunda mutlaka sonuç alıcı yöntemler arayıp, deneyip bulmalıdır. Devrimci teori bize yaşanan olayları kendi dar perspektiflerinde incelememeyi, olaylar arasında sebep-sonuç ilişkisi kurup genel tabloyu ve gidişatı görmek gerektiğini gösterir. Bu yapıldığı sürece kitleleri ikna etmek zor olmayacaktır.

Ancak bu şekilde ülkemizde olup bitenlerin ne anlama geldiğini, günün iktisadi, ekonomik ve politik değerlendirmesini doğru bir şekilde yapabiliriz. Genel tabloyu bulmaya çalışırken bile olaylara hangi gözle baktığımız çok önemlidir. Bir olayı reformist, oportünist hareketin yorumlamasıyla bir devrimci, komünist hareketin yorumlaması aynı olmayacaktır. Bundandır ki 2001 de Amerika'da bulunan ikiz kulelerin yine Amerika tarafından vurulduğunda bu olayı destekleyenler çok olmasına karşın vurulmanın ertesi gününde "bu göründüğü gibi bir olay değildir" diyende oldu. Suriye savaşı patlak verdiği andan sonra bunu yazanlar çok olmasına karşın öncesinden bu savaşı görüp "Ortadoğu'da 3. Dünya savaşı sonucu büyük gelişmeler yaşanacaktır" diyende oldu. Bu örnekler çoğaltılabilir ama gerek olmadığını düşünüyoruz. Ancak tam anlaşılması için yakın bir örnek verilebilir. CHP'nin başlattığı "adalet yürüyüşüne" birçok sol, sosyalist çevre akın akın yürüyüşe çağrılar yaptı hatta daha ileri gitti ve büyük bir unutkanlıkla "Gandi kemalle" yan yana gülücükler saçtılar. Devrimin öncü komünist hareketlerinin bu çevreler olmayacağı çok açık.

Peki, ama ülkenin gerçek durumu nedir o zaman? Bu soruyu birlikte inceleyelim.

Faşist devlet devrimci çarpışmaların, ayaklanmaların yakın olduğunu çok iyi görüyor. Buna karşı çok açık hazırlıklar ve saldırılar içerisinde. Açlık grevleri ve tutuklanmaları gündeme oturmuş Nuriye ve Semih'in tutuklanma sebepleri aynen şöyle; "yeni bir gezi ayaklanması çıkarma tehlikesi" . Unutmamak gerekir geziye faşist devlet bile ayaklanma derken bazı çevreler "direniş" demenin ötesine geçemiyor. Aynı zamanda devrimin uzak olduğunu görenlere sözümüz şu olsun; sizler Marx'ı, Engels'i ve Lenin'i okumaya biraz ara verinde devletin iddianamelerini okuyun. Daha iyi olacaktır sizin için. Devlet devrimden korktuğu için tutuklamaları artırdı.

Yakın bir zamanda, bir düğün konvoyunun önünü kesiyor devlet güçleri. Ve gerekçe olarak gelin arabasında ki "sarı, kırmızı, yeşil" kurdeleler diyor. Sembolik olsun, fiziksel olsun kendinden olmayan herkese azgınca saldırıyor devlet.

Ensar Vakfı'nın MEB ile 5 yıllık protokol imzalandığını duymuşsunuzdur. Bu vesileyle çocukları istedikleri kitapları dağıtıp, bazı günler istedikleri yerlere götürebilecekler. Mesela tecavüz yuvası Ensar Vakfı'na götürüp cihat öğretebilecekler.

Cumhurbaşkanı bir konuşmasında "camide 5 vakit namazı kıldır sonra kapıyı kitle çık git. Öyle bir şey yok" dedi. Burada ki mesajı anlamak gerekiyor. Camiler sadece namaz kılınacak yerler değil aynı zaman da etkinliklerin düzenlenebileceği, cihat anlayışının anlatılabileceği yani aslında faşistlerin örgütlenebileceği yerlere dönüştürülmeye çalışılmaktadır.

Okullarda, camilerde yaptıkları hazırlığı sokaklarda da çok uluyan Sedat Peker tayfaları üzerinden örgütlemeye çalışmaktadır. İlerici mahallelerin silahlarını toplatıp kendi faşist tabanlarına silah dağıttıkları, dağıtmakla kalmayıp eğittikleri herkes tarafından bilinmektedir.

Bunların hepsi büyük devrimci kapışmanın yakın olmasından kaynaklı yapılan hazırlıklardır. Devlet toplumun her kesimini takip etmek istiyor. Bizlerin ne konuştuğunu, kimlerle yürüdüğümüzü görmek istiyor. Bunun için halk otobüslerine, taksilere, sokakların dört bir yanına, öğrenci apartlarına kısacası her yere kameralar, ses dinleme cihazları yerleştiriyor. Çünkü devrimi ensesinde hissediyor. Bunlar güçlü olan devletin önlemleri değil, güçsüz olan devletin ecel terleridir.

İşte ülkenin durumu budur. Devrim, Karşı-devrim çarpışmasıdır. Karşı-devrim bu işi ciddiye almaktadır. Hazırlıklarını arttırmıştır. Hatta düşmanlarını psikolojik olarak yetmek için, onları topluma teşhir etmek için tek tip kıyafet uygulaması getirmek istemektedir. Yaşanan onlarca farklı sıkıntının, mutsuzluğun sebebi faşist devlet aygıtıdır. İlk yapılması gereken iktidarın yıkılıp yerine "Geçici Devrim Hükümeti'nin" kurulmasıdır; bu da ancak Leninist örgütün ve onun emekçilerle fazlasıyla bağ kurmuş kadrolarıyla mümkündür.

Zindanlarda tek tip kıyafet giyilmesini istemiyorsak, tutsak yoldaşlarımız için de dışarıda bizler emekçilerle tek tip kıyafet giymeliyiz. Ancak bu kıyafet faşistlerin düşündüğü gibi bir kıyafet değil silahlarla kuşanmış devrimin kıyafeti olmalıdır.

Leninist Kalem

"Örgütlü Bir Halkı Hiçbir Kuvvet Yenemez"

Venezuela halkı 30 Temmuz 2017'de Kurucu Meclis temsilcilerini seçmek için sandığa gitti.

Venezuela işçi ve emekçi halklarının son onyıldan fazla zaman içinde elde ettiği kazanımları korumak için, yeni anayasa yapmak üzere kurucu meclis seçimleri yapıldı.

Özellikle Chavez'in ölümünün ardından Venezuela halklarının kazanımlarını geri almak için emperyalistler her yönden saldırmaya başladılar. özellikle Kurucu Meclis seçileceği haberlerinin ardından sokaklar savaş alanına döndü ve yüzün üzerinde insan öldürüldü. Seçim günü de bu saldırılar devam etti.

Ve 8 milyondan fazla seçmenin katılımıyla Venezuela halkı temsilcilerini seçerek Chavez'in başlattığı devrimin süreceğini gösterdi.

Venezuela Dayanışma Komitesi de seçimlerin hemen ertesi günü bir açıklama yaparak, "*Venezuela halkı Bolivarcı devrimin kazanımlarını ilerletecek; tüm yeryüzünün eşit, adil ve özgür olması için, herkes için yaşanılabilir bir dünya için verdiği mücadeleyi büyütecektir.*

Emperyalizme boyun eğmeyen örgütlü Venezuela halkına Anadolu'dan bin selam olsun…

Emperyalizm Yenilecek! Yaşasın Bolivarcı Devrim! Yaşasın Sosyalizm! Zafere Kadar Daima…." dedi.

Latin Amerika'nın başeğmez işçi ve emekçi halklarını bizler de selamlıyoruz.

"Asla Yalnız Olamayacaksınız"

"*Ulusal Kurucu Meclis seçim sonuçlarını ve Meclisin açılmasını tarif edilemez bir devrimci mutlulukla haber aldım. İçinden geçmekte olduğunuz bu süreç hiç şüphe yok ki çok değerli derslerle dolu, Fidel'in de açıkça belirtmiş olduğu gibi Venezüella kıtamız için örnek bir ülke konumunda. Yaşanan süreçte halkın desteği doğrudan ve apaçıktı, Venezüella halkı 'El Libertador' (Kurtarıcı) Simon Bolivar ve Devlet Başkanı Hugo Chavez Frias'ın gösterdiği yola sadık kaldığını ilan etmiş oldu.*

Geçtiğimiz günlerde gördük ki, yapılan her terör eylemi halkın moralini yükselmiş, ülkeye karşı yapılan her saldırı sizi daha da güçlendirmiş, indirilmeye çalışılan her darbe birliğinizi daha da sıkılaştırmış.

Önümüzdeki günlerde şiddetli kavgaların, uluslararası ölçekte saldırıların, ablukaların, yokluların yaşanacağı açık, ancak bu günler aynı zamanda tüm devrimciler ve Venezuela emekçi halkı için yaratıcılığın öne çıkacağı yoğun çalışma günleri olacak. Bu süreçte bugün olduğu gibi asla yalnız olamayacaksınız, militan dayanışmanın en ön saflarında davanıza en az sizin kadar inanan biz Kübalıları bulacaksınız.

Seni sımsıkı kucaklıyorum

***Raúl Castro Ruz*"**
6 Ağustos2017

İyi Ki Doğdun Fidel...

Doğdun ve milyonlarca yoldaşın "Yo Soy Fidel – Ben Fidelim" dediği müddetçe de yaşamaya devam edeceksin.

Dediği gibi şairin: "*Fidel de içlerinde 1000 oldular 5000 oldular/ Fidel de içlerinde / Fidel de içlerinde bir milyon yüz milyon bütün insanlık oldular / Yıktılar Batista'yı 959'un Ocağında ve / Elli binlik orduyu ve şekerkamışı milyonerlerini yerlisini de yankisini de / Ve tütün ve kahve milyonerlerinin yerlisini de yankisini de / Ve kışlaları ve önlerinde cesetler çürüyen karakolları ve eroin toptancılarını / Ve kumarhaneleri / Ve Birleşik Amerika Devletleri hava deniz ve kara kuvvetlerini / Ve Birleşik Amerika Devletleri dolarını*"…

Venezuela'da Darbe Girişimi

Nisan ayından beri Venezuela sokaklarını savaş alanına çeviren, 120'nin üzerinde insanı öldüren, yakan karşı-devrimci faşistler, yine de Kurucu Meclis'i engelleyemeyince, bu defa da askeri darbe yapmaya kalkıştı.

Daha önce 2002 yılında ABD desteği ile Chavez'e yapılan darbe Venezuela halkının çelik iradesine çarpmış, Chavez'i serbest bırakarak geri çekilmek zorunda kalmışlardı. Venezuela halkının tam desteğini alan Hugo Chavez de, öldüğü güne kadar ülkesini sosyalizm yolunda ilerletmişti. Ölümünün ardından gelen başkan Maduro da O'nun izinden devam etti.

Bir devrimle sistemi alaşağı edip sosyalist bir sistem kurmak ne kadar zorsa, çürümüş eski bir sistemin içerisinde sosyalizmi inşa etmek bundan daha zor. Sosyalizm yolunda yürüyen liderler ve emekçi halklar her adımda emperyalist ve kapitalistlerin, içerideki burjuvalar eliyle organize edilen saldırılarla karşı karşıya kaldılar. Patronlar eliyle grevler, iş yavaşlatma, ambargo, yolsuzluklar vb. yöntemlerle hükümeti devirmeye çalıştılar. Ve bunlara karşı yeni, halkçı bir anayasa hazırlama hamlesi yapan Maduro, bunun için "Kurucu Meclis"i gündeme getirdi. Halkın hızla organize olarak temsilcilerini seçmeye başladığı süreçte, karşı devrimciler de sokakları savaş alanına çevirdi. Halkları karşı karşıya getiren faşizm, 31 Temmuz'da seçilen ve 5 Ağustos'ta görevine başlayan Kurucu Meclis'e yönelik saldırılarını daha da artırdı.

Kurucu Meclis'in görev başına gelmesi üzerine karşı devrimcilerin, sermaye sınıfının deyimiyle "muhalefetin" çoğunlukta olduğu Venezuela parlamentosu fiilen devre dışı bırakılmış oldu.

Kurucu Meclis'in ilk icraatı, emperyalistlerin uşağı başsavcı Luisa Ortega'yı görevden almak ve yurt dışına çıkış yasağı koymak oldu.

6 Ağustos günü ise ülkenin 3. büyük kenti Valencia'da bir askeri darbe girişimi yaşandı. Valencia'daki bir askeri üste, eski bir yüzbaşı liderliğindeki silahlı kişiler halkı ayaklanmaya çağıran bir video yayınladı.

Eski yüzbaşı Juan Carlos Caguaripano ve beraberindeki 20 kişi, "*Bu bir darbe değildir... Anayasal düzenin yeniden kurulması için yapılan bir sivil ve askeri eylemdir" diyerek, acilen bir "geçiş hükümeti kurulması ve serbest seçimler düzenlenmesi*" çağrısında bulundu.

Venezuela Birleşik Sosyalist Partisi (PSUV) Birinci Sekreteri Diosdado Cabello ise yaptığı açıklamada, darbeci askerlerin Paramacay üssüne yönelik saldırısının Ulusal Bolivarcı Silahlı Güçleri tarafından püskürtüldüğünü duyurdu.

Bir diğer PSUV yetkilisi olan Elias Jaua da "*Miami'deki hezeyanlı akıllarca planlanan bu saldırılar, sadece Bolivarcı halkın ve silahlı kuvvetlerimizin moralini yükseltmeye yarar*" dedi.

Devlet başkanı Nicolas Maduro da orduyu tebrik ederek isyancıların 'Miami' ve Kolombiya tarafından finanse edildiklerini söyledi. Maduro, saldırıya 2014'te ordudan ihraç edildikten sonra izini kaybettiren Yüzbaşı Juan Caguaripano'nun elebaşılık ettiğini ve ABD'nin himayesinde olan şahsın son zamanlarda Miami, Panama ve Kolombiya'ya gittiğini söyledi.

8 Ağustos günü ise BBC'nin başını çektiği burjuva medya, "Kurucu Meclis Üyelerinin Ulusal Meclisi bastığı" haberlerini ve Kurucu Meclis temsilcilerinin Meclis salonundaki fotoğraflarını yayınladı.

Çalışmalarının daha ilk haftasında olan Kurucu Meclis, "ulusal meclis" ile aynı meclis binasını kullanıyor.

2 gün sonra 10 Ağustos günü maskeli ve asker-polis olduklarını söyleyen bir grup daha video yayınlayarak "Operasyon David" adını verdikleri bir darbe süreci başlattıklarını duyurarak silahlandıklarını söyledi, darbe çağrısı yaptı.

Ya Sosyalizm Ya Barbarlık

Baş tarafı 1. sayfada...

Unutulmasın. Soğuk savaş adı verilen iki sistemin sert kapışması Berlin bunalımı ile başladı ama sıcak çatışmaya Kore yarımadasında dönüştü. Sosyalist Kore'nin başkenti Pyong-Yang tamamen (%100) yerle bir edildi. Onca yıkımın, acının, milyonlarca kaybın arasından yükseldi sosyalist Kore.

Demokrasi diye sağa sola caka satan emperyalist sırtlanlar sürüsü, daha savaş öncesinde Güney'deki işgal bölgelerinde tüm sendikacıları, komünistleri, emek hareketinin militanlarını hapse attılar, öldürdüler, kaçırdılar, işkenceler yaptılar. (İkinci Dünya Savaşı sonrası örneğin İtalya'da yaptıkları gibi.) Kuzeyin sosyalist yönelimine engel olamayınca 38. enlemi aşarak saldırıya geçti Güney'in birlikleri. Karşı-saldırı sonrası geri çekildi. Sosyalist birlikler ilerledi. Tüm dünyaya "kızıl şeytanlar sınırı geçerek Güney'e saldırıyor" diye yansıtıldı. O dönem SSCB'nin BM'yi protestosundan yararlanarak KDHC'ye yönelik BM karar tasarısının geçmesini sağladı ABD. Sosyalist Kore'ye karşı ünlü BM onaylı savaş böyle başladı.

Çinli komünist gönüllülerin aktif katılımı, SSCB ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin desteği ile bu emperyalist saldırganlık yenildi. Ateşkes sağlandı. Ama hala barış anlaşması yapılmadı. Emperyalizm bu bölgedeki korkunç askeri yığınağını bir an olsun azaltmadı. Son çeyrek asırda çeşitli vesilelerle artırdı. KDHC'ye yönelik abluka, ambargo ve yaptırımlar aralıksız devam etti. Bu yoğun tehdit altında sosyalist Kore ABD'yi vurabilecek uzun menzilli füzeleri geliştirdi. Nükleer silah üretiminde neredeyse sonuca ulaştı. Böylece ABD'nin pervasız saldırganlığı karşısında onun da bedel ödeyebileceği bir durumu yaratmayı başardı veya başarmak üzere. Washington'u böylesine kudurtan asıl sebep bu.

ABD'nin girişimiyle BM Güvenlik Konseyi oybirliği ile KDHC'ye yeni yaptırımlar getiren bir kararı kabul etti. KDHC, son yaptırım kararlarını da "egemenliğinin ihlali" olarak niteleyerek ABD'nin Guam Adası'ndaki Anderson Hava Üssü'ne füze saldırısı için tarih verdi. KDHC, ABD dışında hiçbir ülkeye yönelik nükleer silah kullanma niyetinde olmadıklarını, ama bu durumun bir başka ülkenin ABD'nin Kuzey Kore'ye yönelik eylemine katılması halinde değişebileceğini de belirtti.

Sosyalist Kore halkı ise bu saldırı tehditlerini, onbinlerle Pyongyang sokaklarını doldurarak verdi. 9 Ağustos günü Donald Trump'un "ateş ve öfke" dolu tehditlerine karşı işçilerdi Kim İl Sung Meydanı'nı doldurarak güç gösterisi yapan onbinler.

Birkaç gün sonra ise işçilerden, parti üyeleri ve askerlerden oluşan 3,5 milyon kişi, ABD ve BM'ye karşı misilleme yapmak için orduya katılmaya gönüllü oldu.

Rusya ve Çin'in böyle bir karara onay vermesi kendileri açısından hem utanç verici, hem olumsuz sonuçlara suç ortağı olma durumu getirecek. Üstelik daha yakın dönemde Libya konusunda benzer bir hatayı yapmış olmanın utanç ve bedelini ödemişken, ABD emperyalizminin askeri bir çatışma konusunda cesaretlendirilmesi demek olacak bir adımı atmış oldular.

"Kore krizi" yaşlı dünyamızı ciddi bir yıkım savaşının eşiğine getirmiş durumda. Burada patlak verecek bir silahlı çatışma şimdiye kadar görülen bölgesel savaşların şiddetiyle karşılaştırılamayacak denli yıkımla dolu olacaktır. Ve böyle bir çatışmanın nasıl büyük ve denetlenemez bir anafor yaratacağı tahmin edilebilir. Umalım bu emperyalist tehdit ve saldırganlık dünya emekçi halkların soylu öfke ve karşı çıkışıyla önlenebilsin! Dünya "ya sosyalizm, ya barbarlık" ikilemine hiç bu kadar yakın olmamıştı!

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 31 / 16 - 30 Ağustos 2017 / Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Deniz ERCAN / Adres: İskenderpaşa Mah. / Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Deniz ERCAN / Baskı Yeri: Yön Basım Yayın, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi B Blok 1.kat N:366 Topkapı - Zeytinburnu - İSTANBUL

www.mucadelebirligi.com info@mucadelebirligi.com
www.facebook.com/mbirligi mucadelebirligi@gmail.com
www.twitter.com/mbirligi mucadelebirligi@hotmail.com

ÖRGÜTLÜ BİR HALKI HİÇBİR KUVVET YENEMEZ!

4 Ağustos günü Karakas'taki Meclis Binası'na giden Ulusal Kurucu Meclis'e seçilen 545 delegeye eşlik eden Venezuella halkı yol boyunca 'Örgütlü Bir Halkı Hiçbir Kuvvet Yenemez!' sloganları attı.

Toplanan kalabalık Venezuella'nın iki kurtarıcısı Simon Bolivar ve Hugo Chavez'in resimlerini taşıdılar ve daha sonra resimleri Meclis Salonu'na yerleştirdiler. Sağcı muhalefet, Ocak 2016'da seçimi kazandıktan sonra resimleri kaldırmıştı. Delegeler salona girerken, kitle İspanyolca çeşitli sloganlar attı. Atılan slogan (Volvio) 13 Nisan 2002 yılında Chavez sağcı darbeden kurtarılıp, iktidara geri geldiğinde atılan sloganla aynıydı. ("Geri döndü, geri döndü, geri döndü").

Ulusal Kurucu Meclis, iki yıl boyunca görev yapacak ve çalışmaları yürütmeye yardımcı olacak yürütmesini seçerek görevlerini açıkladı.

Ulusal Kurucu Meclis'in Amaçları

Karşı-devrimcilerin Bolivarcı devrime karşı sürdürdüğü bir savaşın ortasında 8 milyon Venezuellalı'nın hayatlarını riske ederek bu belirsiz seçime gittiğini hatırlamak önemlidir. Ulusal Kurucu Meclis'in amaçları:

1. Barış ortamının sağlanması
2. Yeni bir ekonomik modelin kurulması
3. Sosyal programların korunması
4. Cezadan muaf kalma ve yozlaşmanın kökünü kazımak için adalet sistemini genişletmek
5. Katılımcı demokrasiyi ve komünal örgütlenmeleri tanıma ve güvenliğini sağlama
6. Ulusun savunulması
7. Ulusun çok kültürlü karakterini tanıma ve kabul etme
8. Genç kuşaklar için teknoloji, iş vs. gibi imkanların sağlanması
9. Ülkenin ve gezegenin doğasını korumak

Ayrıca, oy kullanan 8 milyon insanın hepsinin fakir ve Chavezci olmadığını hatırlamak önemlidir. Aslında, oy kullananların içindeki büyük bir kitle muhalefetin safında olan orta sınıftı. Bu kitle, Ulusal Kurucu Meclis kurmak için oy kullandılar çünkü daha fazla sokak saldırıları ve ölüm istemiyorlar.

Paralı Askerlerin Saldırısı Çabucak Engellendi

6 Ağustos sabah erken saatlerde, Bolivarcı Ulusal Muhafız Güçleri üniforması giymiş bir

grup silahlı asker, Karakas yakınlarındaki Carabobo Bölgesi'nde yer alan Valencia'da başsavcılık, askeri kurumlar gibi bazı yerlere saldırı gerçekleştirdi. Bolivarcı milislerin devrimin hizmetinde olduğunu Venezuella halkına ve dünyaya bir açıklama ile duyuran ordu bu saldırı girişimine hemen cevap verdi. Bu paramiliter grubun başı daha önceden Bolivarcı milislere ihanet eden ve kovulan Miami'de yaşayan alt-rütbeli eski bir devlet görevlisiydi. Grubu geri kalanı ise para ödenmiş sivillerdi. Bu kesinlikle tesadüf değildir, emperyalist güçler ve özelde ABD ülkeye ekonomik ve siyasal yaptırımları artırmış, ülke içindeki karşı-devrimci şiddet saldırılarını desteklemiş ve ülkeye yönelik tehditleri sürekli dinlendirmişti. Ulusal Kurucu Meclis'in seçilmesinden sonra emperyalizm yenilgiye tahammül edememiş, bunun sonucunda en son darbe seçeneğine başvurmuştur. Bolivarcı güçler ve Venezuella halkı her türlü saldırı ve baskıya göğüs germeye devam ediyor.

NOT: Workers.org'dan çevrilmiştir

KORE TEHDİTLERE BOYUN EĞMEYECEK!

BM Güvenlik Konseyi 5 Ağustos günü Kore Halk Cumhuriyeti'nin caydırıcı bir nükleer program geliştirmesini engellemek amacıyla Demokratik Kore Cumhuriyeti'ne karşı ağır ekonomik yaptırımlar uygulama kararını oybirliği aldı. Güvenlik Konseyi Birleşik Devletler, Fransa, Britanya, Rusya ve Çin gibi veto hakkı olan kalıcı 5 üye tarafından yönetiliyor. Güvenlik Konseyi'ne sadece iki yıllığına ve veto hakkı olmadan 10 ülke daha katılabiliyor. Konsey'in 5 kalıcı üyesi ise aynı zamanda dünyanın en çok silahlı ülkeleri. Silahlanma yarışını Birleşik Devletler başlattı ve İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda 200.000'den fazla Japon sivili öldüren korkunç silahları kullanan tek ülke ABD'dir. Soğuk Savaş uzun zamandır bitmiş olmasına rağmen ABD hala operasyonel kullanım için elinde yaklaşık 7000 savaş başlığı bulundurmaktadır. Bu kadar nükleer gücü elinde bulunduran güçlerin Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni kendi nükleer caydırıcılığını oluştururken 'dengesiz' ve 'saldırgan' olmakla suçlaması ironiktir. ABD'ye karşı kendi nükleer silahlarını geliştiren Çin ve Rusya'nın ise emperyalistlerle aynı oylamada yer alması utanç vericidir.

1950'den 1953'e kadar ABD Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni yıkmak için çok çabaladı. O dönemde dünyadaki herhangi bir ülkeden çok daha yoğun bir bombardımana uğradı. Bombalar konvansiyonel iken, Kore Savaşı boyunca nükleer silahların kullanılma tehdidi özellikle General Douglas MacArthur tarafından defalarca yapıldı. Ama Kore halkı büyük bir kahramanlık ve cesaretle savaştı. Sonunda ABD Kuzey Kore'yi işgal etme ve ülkenin liderliğini yok etme çabalarından vazgeçmek zorunda kaldı. Birleşik Devletler 1953 yılında ateşkes imzaladı, fakat ABD'nin ilişkileri Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ile hiç düzelmedi. Tam tersine, Pentagon da Güney Kore'de varlığını büyük ölçüde sürdürdü ve Güney Kore halkının büyük protestoları sonucunda ABD tarafından yerleştirilmiş nükleer silahlar bölgeden çıkarıldı. Birleşik Devletler burjuva medyasının ülkenin kendi savunmasını geliştirmesi konusunda destekleyen Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti liderlerini dengesiz davranmakla suçlarken, bahsetmeden üzerinden atladığı nokta da budur. Peki burjuva Amerikan medyasının, askeri teknolojiye çok büyük paralar harcayan MacArthur, Başkan Harry Truman veya herhangi bir başka emperyalist lider hakkında bir şey dediğini hiç duydunuz mu? Ve bu asker harcamalar, savunma amaçlı değil ABD emperyalizminin dünya üzerindeki egemenliğini sağlamak için yapılıyor. Beyaz Saray'ın pis işleriyle sürekli ilgilenen Trump yönetimi ve Pentagon generalleri BM Güvenlik Konseyi'nin kararının Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni yıldırabileceğini düşünmüş olabilir.

Bu boş bir hayal! Aşağıda Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti hükümet yetkililerinin Güvenlik Konseyi'ndeki oylamaya karşı tepkilerinden yaptığımız alıntılar tam tersini gösteriyor:

"*BM'nin 'yaptırım çözümü' Kore Halk Cumhuriyeti'nin egemenliğine yönelik alçakça bir ihlal ve açık bir meydan okumayı oluşturmaktadır. '*

"Kore Halk Cumhuriyeti'nin ülkenin egemenliğini korumak ve ulusun Birleşik Devletler'in saldırgan ellerinden korunarak var olma hakkını savunmak için oluşturulacak haklı ve meşru bir savunma sistemi için gerekli olan nükleer güç, en güçlü önlemdir.

"Birleşik Devletler, Kore Yarımadası'ndaki durumu nükleer savaşa sürüklemeye çalışıyor, bölgeye misilleme olarak füzeler sevk ederek ve yarımadaya devasa büyüklükte stratejik ekipmanlar getirerek bunalımı derinleştiriyor.

"Birleşik Devletler bu durumu kullanarak BM Güvenlik Konseyi'ni maniple ederek her zamankinden daha alçakça davranıp 'yaptırımlar' ile çözüm üretmeye çalışarak ve ticaret faaliyetlerini ve alışverişi engelleyerek, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni ablukaya alarak dünyadan izole edip kendi çizgisine getirmek için boyun eğdirmeye çalışmaktadır.

"Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ihtiyaç duyduğu her şeyi uzun yıllar boyunca ağır yaptırım koşulları altında ve zorlu mücadelelerle, ABD'nin senelerdir süren tahrik ve sataşmalarına karşı çoktan elde etti. Düşman güçler tarafından yeni uygulanmaya başlanan bu yaptırım türlerinin Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni biraz olsa sarsacağı veya pozisyonunu değiştireceği düşüncesi çok umutsuz bir bekleyiştir.

"Kore Halk Cumhuriyeti'nin savunmacı önlemlerini tanımlarken, 'barış' ve 'güvenlik' karşı dünyanın geri kalanının ya ABD sömürgesi olacağı ya da saldırganlığı sonrası onun kurbanı olacağı ifadeleri gangster mantıklı bir yaklaşımdır.

"ABD'nin düşmanca yaklaşımları ve nükleer tehdidi devam ettiği sürece, KDHC kendi nükleer caydırıcılığını pazarlık masasında asla görüşmeyecek veya seçtiği nükleer gücü geliştirme yolundan asla taviz vermeyecektir. Birleşik Devletler, bu toprakları kan ve ateşin kavurduğu trajik bir savaşa sürükledi ve hiçbir güç bu kadar süre geçmesine rağmen KDHC'yi ideolojisinden ve sisteminden vazgeçirmeyi beceremedi.

"Birleşik Devletler ihtiyatlı davranmayı bırakır ve KDHC'yi dikkatsiz davranışları ile baskı altına almayı sürdürmeye çalışırsa, her türlü etkili aracı ve yöntemi kullanmaktan tereddüt etmeyeceğiz.

"KDHC iki cephede de eşzamanlı büyümeyi sürdürmeye devam edecek, barışı savunmada sürdürülebilirlik ve en küçük bir taviz vermeden bile yolun sonuna kadar gitmeyi hedeflemek."

Savaş tehditlerini durdurun!
ABD, Kore'den Elini Çek!

NOT: Workers.org'dan çevrilmiştir.